

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Enis Batur

Opera

1-4004

ALTIKIRKBEŞ YAYIN 35

Opera I-IV/ Enis Batur

Yayın Yönetmenleri

Çetin Şan / Kaan Çaydamlı

Kitap Tasarımı

Mehmet Ulusel

Enis Batur'un Çizimlerinden hareketle, Özel Resim - Harf Tasarımı

Faruk Ulay

Ofset Hazırlık

Arzu Çakan

Düzeltilme

E. B.

Kapak filmi

ORA Ofset Renk Ayırımı (0 212) 282 42 55

Baskı

Ofset Yapımevi (0 212) 275 99 80-81

Bu yapıtın yayın haklarını sahiplendik gözüüküyoruz.

Tanıtım alıntıları dışında - makul boyutlardaki - izinsiz çoğaltılması ahlak kurallarına ve yasalarımıza göre suç sayılmaktadır. Sahip olduğunuz tüm bu bilgilerin ışığında, böyle bir harekete kalkışmak istediğinizde, önce bize veya E.B.'ye sorarsanız veya gelişmeleri zaman içinde bildirirseniz uygar dünya adına seviniriz.

P.S.: Tüm fotokopi fanzinler yukardaki açıklamadan bağımsızdır.

Onlar istedikleri ALTIKIRKBEŞ kitabını veya metnini çoğaltabilir, bozup yeniden yaratabilirler. Okurlarımızı yasal dergileri değil, fotokopi fanzinleri izlemeye çağırıyoruz. Onlar sizi uçurumdan aşağı itecek güce sahiptirler ve uçmayı öğrenmenin zamanı geldi. Yaşasın FOTOKOPİ, Yaşasın KAOS.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN

bir Kaybedenler Kulübü tribidir.

Yazışma Adresi: P.K. 114 Acıbadem, İstanbul

Telefon: (0 212) 249 31 68 - 249 08 21

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Enis Batur
OPERA

Enis Batur

Opera

1 – 4004

OPERA I

Tekvin

dörtbirucundan
tutuşmuş
muş yerküre, bana ne: je fe sö kö je pü mua
gözlüyorum teleksi:
iskelet,
çıkıyorum çıkın kınımdan
bir kılıç ki kesip durduramıyor
ateşi
kör, pas, çürük, leş, yemyeşil
bir tutku
geçmişte kalan.
Sonra radyolar, uğultulu
ve başıboş ekranlar, her türlü sayarlar,
rotatif ve compugraphic parmaklar
kol geziyor dörtbirucunda kürenin:
Herşey bir çengelli iğneyle
tutturulmuş diyorum: J'ai fait ce
kö je pü ve
ışık, evet ışık, bir tufan huzmesi
gibi
ışık doluyor gözlerimin dibine
ve açılıyor orada
birdenbire
nikotin çiçekleri.

Kimim ben
ve ne arıyorum korun
merkezinde? Yitip gidiyor soru
daha onu ona sorduğum an,
belki gidip anlamını arıyor
henüz ateşin değmediği bir yerde, ☹
belki de yanıyor
işaretine takılan serseri
bir kıvılcımla.
Sordum bu soruyu ben şimdi
ve kendim dönüştüm o an
bir soruya.
dönüp bir halden ötekine
çevirdim bütün kelimeleri:
Bir karşılık aradım karşılıksız
içimden yükselen ünleme.
Let'us go then you and I
kaldıysa siktirip gidecek bir yer
you and I
yani ben ve öteki
yani ben ve ben yani
içimdeki kinci ikinci.
Ve bir yer: Bir ada belki,
bir tepe tabî,
bir in depderin,
sisin merkezi
sisin merkezi varsa,
kasırga çemberi
—en güçlü anında—
çekirdeği bir dinamonun,
bir mamut mezarlığında

mamut dişi bir lâhit,
Miss Thatcher'ın kilit orası
ve ma langue
ma langue, merde –
evet, bokun ortası nerde,
nerede bıldır yağın taşlar bugün,
nereye kondu ebabil kuşları:
Onlar ki
benim incemi bekliyorlar
inmek için
kuytuda:
Yanyana durup beklediğimiz
siperde.
Bir yer: Neredesin şimdi
Bobby? Bir yer: Yerin altında
mısın sahidin? Bir yer: No man's
land. Bir yer: Sonsuzluk. Bir yer:
Akrebin bulunduğu,
ateş çemberinin ortası.
Çok istiyorum ben
Miss Thatcher'la çiftleşmeyi,
bir boğayım çünkü ben
Uluslararası Adalet Divanı'nın
La Haye
Hollanda
kapısında bacaklararası
köpükler içinde
yerleri eşeleyen.
Ve biliyorsun Bobby, düpedüz
ve som bir bireyciyim
ben: Egoist, egocentrique

ama ex-centrique,
varsın modamız geçmiş olsun
diyorum başından beri:
Hüdainâbit,
biraz Proudhon yalamış onsekizinde,
ce que je dis là vous fait rire hikâyesi,
eh bien ce qui vous fait rire aujourd'hui
demain vous tuera
ve bundan kurtulamamış.
Biraz nihilist tabî.
sonrasız bir kıyamet habercisi.
herşeyden önce kozmopolit
bir hurufî ama:
Onların asılsız rivayetlerine
bile bile inanmış
imansız bir mistik işte.
Ve biliyorsun: Ulu bir salaklık
saydığım ulusallığa,
yazınkürenin en ham ve saf
utopia'sı saydığım 48 Manifesto'suna,
devlet babaya ve kara cemaata
bel bağlamıyorum ben hiç.
Diyorum ki: Yanıyorum, yanıyorsun,
yanıyor herkes
muhtemel bir yangının ortasında
ve dişliler ağır ağır
ama telâşla karışıyor
biribirilerine. Çok istiyorum Miss
Thatcher'la çiftleşmeyi gene de: ı
İstiyorum ki bizden yana
bozulsun bu kez de denge.

Bizden yani senden ve benden
yana devrilsin kesilen ağaçlar
ki altında kalalım ve bitsin bu iş,
une fois pour toutes.

Biraz alaycı sayılırım işte,
biraz kabasoyle ve yırtıcı,
arkamda yaşamadığım Dünya Savaşları,
tanışmadığım ekonomik krizler,
toplama kampları ve üstüste
toplanmış katliamlar,
beni zerrece ilgilendirmeyen
grev kırıcılıkları,
bazı köylü isyanları,
bir türlü bir yerden bir başka yere
geçemeyen geçişsiz geçiş toplumları
ve

hepsini kateden uğursuz bir damar.
Ama oradayım: Bütün bunların
ve arşivlere geçmiş nice bulanık
ve bulutsu olayın sonunda bir yerde.
Bir yerde: Namlunun ucunda.
Bir yerde: Tetikte.
Bir başka yerde: Sırtında
keskin belânın. Bir başka yerde,
başka yerlerde.
Kırık çünkü pusula: Çıldırılmış
bir iğne çıldırıyor
bütün yönleri önümde: Kible
ve Kutub,
Doğum ve Ölüm arasında bînamaz
dolaşan Kem Melek: Bir elinde

kanlı tırpan, öteki elinde
dipsiz bir torba,
bir torba ki doluyor
boşalmıyor
kendisini dolduran milyonlarca kuru
kafa ile. Ve gözlerimde ultra violet'ye
karşı gözlükler, üstümde platin
yanmaz bir deri, opalin gözbebeklerim.
kehribar tırnaklar,
kafatasım: Pyrex
beynim: Kristal IBM,
taşaklarım gergin ve dimdik
bir ustura, ortalarından fışkıran.
Beni mi arıyor şimdi,
beni mi arayacak birazdan,
unutabilir mi beni benden
ayıran saydam hakikatı?
Kem Melek: Yeni, yepyeni
bir kelâm imparatorluğunun
sınırından yeni geçtim: Ara,
esirge şimdi beni!
İşte belgelerim: Pasaportumda
uzak rıhtımlar için sonsuzluk vizeleri,
kafakağıdımda silik, güvenilmez
bilgiler: Doğum yeri: Kakanian,
istikâmet: Kastalien,
baba adı okunmuyor, ana Meryem,
harfler mezhebinden,
ölüm tarihi belli.
Bir de aşı kağıdı: Kayıtlıdır
her türlü mikrobun hanesinde

diye yazmış mor morg bekçisi.
Nereye gidebilirim bütün bunlarla
elimde? Aşabilir miyim sedleri
fotoğraflarım
profilden kayıtsız
önden küstâh ve boşgurur dolu
doldururken elektronik arşivleri?
Biliyorum ki karantinada
bekletilecek asî sözümü
duyuran arî sesim,
kopartılacak telleri bütün
mikrofonların, parça kumaşlarla
tikanacak hoparlörler,
ses kayıt araçları fişten
çekilecek.
Tiz güldürü! Kurdum bu sesi
bir kere ben,
hançeremden Aura ve Duende
fıskırıyor
tıslayarak bütün önlemlere.
Sesim: Bir ortalama aslında.
acı ve coşku, kekrelilik
ve billûr, çilhe ve aşk arası
kurulmuş bir altın denge,
zeyrek bir alaşım:
Benim olan benim olmayanla
dancediyor
sapkın bir dansın içinde.
Sesim: Seslerim: Seslerimin
içine yayılan dipsiz megahertz
bir ayna: Yankılar ki

yankıların ebesi.
Ve deliyor perdeleri
ses perdemın gırtlakında
yırtılayazdığı an
eriştiğim ham gerçek: Çekip
çıkıyorum çekmecedен
bir tomar süzölmüş belgeyi
ve gözlerimden damlayarak
bağırıyorum buradan:
Yanıyorum,
yanıyorsunuz,
yanıyor yavaş yavaş herşey.
kıvrılıyor kağıtlar, evler tütüyor.
dörtbiryandan yükseliyor ısı.
İnin otobüslerden, diyorum,
atlayın pencerelerden,
terkedemeyeceğiniz bu gemiyi
ne olur söndürün. İşte köpük.
işte kum çölü, işte akarsu yatağı.
Diyor ki sesim: Davranın
ve döndürün bu delibozuk çarkı
geriye.
Geriye: Büyük Uyum'dan
ilk saptığımız yere. Geriye:
Kanama noktamıza: Rahim
derecede tuttuğumuz âna,
masum ve yumak,
henüz seyrinden kopınamış
henüz girmemiş seyrine:
Bir fitil ki daha tutuşmamış,
hedefsiz ve kilitli

Tarih'te.

Orada işte, orada belki,
orada besbelli

bizi yitirdiğimiz cennet düşünce
yaklaştıracak birkaç özel hikâye,
tükenmez değişkenli bir ana efsane,
çoğaltılmış ama düzenini
ve mantığını, rengini ve serinliğini
korumuş bir tekvin meseli vardır.
Nedir dokusu, nedir unuttuğumuz
ve yeniden belleğimize kazacağımız
çetrefil örgüsü, bizi bir daha
kendimize kavuşturacak tuzaksız
düğüm sanatı nedir: Bekleme
tutkusu muydu, başıboşluk sevdası mı
vazgeçtiğimiz
vazgeçilmez olan, yoksa bir kök
dürtü mü sıvışıp gitti bağrımızdan?
Sayısız soru var şimdi kesemizde,
şüphenin ve korkunun uç katsayısı,
cebirin
ve ürpertici bir mekân duygusunun
içimizde gerdiği çelik tel
var şimdi kesemizde,
uzaklaştığımız etekten,
bir vâha tanısı verdiğimiz
ilk yuvadan
bizi esirgeyen
işaret var.
Topluyorum usul usul,
derişiyorum,

içiçe katlanıyorum.
ayrışacağım bir senfoni için
bilinmedik birkaç nota arıyorum.
Ben ki yüzyüze durdum
yanlış Tarih'le: İnanmadım hiç
prizmanın kırıp önüme getirdiği
ilerleme ışınına: Baktım ki
yerinde sayıyor Adem ve oğulları.
çekildim hücreme,
eğinine kafa tuttum buradan.
Buradan: Uç iç köşelerinden
kafatası kutumun. Buradan:
Derin tenhalığımda düşlerime
yataklık eden derin yatağımdan.
Buradan: Gür yağmur suyu gibi
beni biriktiren evimden.
Koparınam için, açılmam için
küre-penceremden. Buradan:
Hızı kesilmez bir yitip gitme
dürtüsüyle enerji tanrısından
çalmış kor gücüllük arası
üzerine yerleştiğim kılpayımdan.
Ai-je fait ce que j'ai pu? Elimden
elimden birşey gelmemek geliyor
diye yargı kapısına sürülmekse
önümdeki yazgı: Direnirim: Ben
farkettim ilk kez
başladığımızı tutuşmaya.
Çekilmiştim iyiden iyiye
cevherin tözüne, maddenin
ve tinin kaynaşıp ayrıştığı

bir işlemin ortasına dikilmiştim.
Kimse yoktu yanında önce
ete kemiğe bürünmüş bir imge
Kadın ve kurumuş kanları, ı
eprimiş kaslarıyla söz atalarım
hariç: Kırınamıştım henüz
eski kalemlerimi hayatının
üstünde belki, belki açıp
sivriltinemiştım yenilerini de:
Ama salgılıyordu derim işte
tıpkı Bergamalı cüce gibi
bütün gözeneklerinden
acı bir özsuğu. Kimdim
ben, neden şimdiden kurduğum
tapınakta yakarıyordum
kendimden boşalan bir yere?
Bir yer: Bilmiyordum nereden
geldiğimi. Bir yer: Bilmiyordum
nereye gideceğimi. Gidiyor muydum.
gidecek miydım, var mıydı
gidebileceğim bir yer: Bundandı
şüphesiz kurup bozduğum
onca ayrıntılı paftaya
yansıyan vâhalar ve çöller.
Saat çözüldü sonra
bir gün ve çıktım aramaya
yüzyıllar önce yitirilmiş
ağrılı levhaları.
Biliyordum,
sanıyordum,
düşlüyordum

tayf gibi binlerce kuruntunun
arasında dolaşırken
görüyör, içgörüyordum ki
kazılıydı en eski harflerle
en eski,
en doğru.
en derin kurtuluş yasaları
onların maskesiz yüzünde.
Hazırlandım yıllar yılı
zamanın ve mekânın
koridorlarında zaaflarımı
ve içimde gelişen cüret
temposunu ölçtüm:
Yükseliyordu kan basıncım,
sonsuz ayarlanıyordu
kulağımın dibindeki korkusuz
tım, sinirlerim erişilmez
bir kasılma ritmine doğru
ayar tutuyordu ağır ağır.
gözlerim tütsü
dilim çingiraklı yılan
topluyordu gevşemez bir sabırla.
Hazırlandım yıllar yılı
ve çıktım sonra çadırımdan
koyu bir sesle geceye yakardım.
Bendim öldüren ☒
herkesin önünde atasını.
Bendim tohumlayan
kızkardeşlerinden
devrilmez arayış tutkularıyla
yanlış çocuklarını. Bendim: ♪

Köredici ışık, karanlık
köredici: Bendim: Eşiğine
gelip tabletlerin ≡
yitiren izlerini.
Kimse farketmedi oysa
bir tek benim yakıcı büyüü
kavradığımı, kimse farketmedi
durduğum yerde
durup dururken yola çıktığımı.
Kaldım burada
ve uzaklaştım her gün çıkış
noktamdan: Sayıldı herkes de
farkedilmedi yokluğum.
Sanıldı ki gibiydim,
sanıldı ki aynıydim,
eşit ve benzerdim,
sanıldı ki kadından doğma
bir safra ve sevda alaşımı,
kan ve kasnak bütünüydüm:
Kimse farketmedi ayrıldığımı.
Karıştırıyorum takvim yapraklarını,
katediyorum hızla fücür ve
bahtsızlık çağlarını, tek tek
anımsıyorum dikilen anıtlarla
yıkılan şehirleri, kurutulan
soyları ve serpiyen arsız kavimleri,
birkaç hasan abdal şairle
birkaç çileli derviş geliyor
gözümün önüne: Uğultulu kalabalığı
delip geçiyor inanç dolu
inançsızlıkları. Bir tek onlar mıydı

bir deri bir kemik kalmış
gövdeme direnme gücü aşılayan,
yalnız onlar mıydı
çöller boyu ve yalçın kayalıklarda
çırpınıp kamaşan uyumsuz tenimin
yenilmeyişini kutsayan?
Değeri kalmadı bütün bunların
artık: Kırımlar ve kıyımlar,
bozuk hasatlar ve kan göllerinde
pıhtılaşmış cesetler, siyasal vebalar
ve toprağın herbir yanına bulaşmış
trahom edâsı kuruttu
içinden sökülüp geldiğim geçmişte
insanları. Bir ben varım: Suç
ve ceza, tanık ve özne, tehlike
ama dirim süzdü beni ötekilerden.
Aklımda yetkin matematik.
yüreğimde gelişkin tansık kipleri
geçtim arasından tuzakların
ve söz mayınlarının: Geçtim
ve buraya büyük bir şiirin
eşiğini yazmaya geldim.
Yanımda bir soru: Kimim
hâlâ
ben?
Kimim hâlâ ve neden yakıyor
canımı beni kendimden
ayıran ana etken?
Sanıyorum, biliyorum, görüyorum ki
geçip gidiyor önümden
cansızlıkla dolu evren

ve uzaklaşıyorum gitgide beynimi
zonklatan soruya
karşılık olabilecek kör nedenden.
Ve suretler geçiyor hızla
suratımdan, bir hattan bir başkasına
dönüyor birdenbire ifadem:
Yırtıcı, dingin, masum,
iliklerine kadar suçlu
maskeler geçiriyor gözlerime
zaman. Zaman: En katıksız
cellâd. Zaman: Bir kuyunun
dibine gerilmiş ayna. Zaman
ki boşalıp duruyor durmadan:
Bir kaynaktan ötekine.
Ne yapabilirim şimdi
burada? Ne yapabilirdim dün
enlem ve boylam dinlemeden
peşisıra fırtınanın yol alırken?
Soruyorum ama yapıyorum
dünden kopan, inatçı bir inanç ile:
Karıştırıyorum sararmış evrakları,
bir bir eliyorum
makaralara sarılmış kayıtları,
bilerek silinmiş satırların
bıraktığı loş boşlukta
unutulmuş kardeşlerimi okuyorum.
Biliyorum: Duyarkatım zedelenmiş,
merceklerim güvenilmez,
retinamda derin çizikler,
gene de bakıyorum dimdik
bizden esirgenmiş bölgelerine

olayların. Görüyorum orada:
Görünmez kılınmak istenmiş insanlar
ve onları doğrulayan dik kafalılık:
Kırılmayan onurun alçıyla sıvanmış
yüzü, diz çökmeyen vakur için
çarpık lehçeler kurulmuş.
Özel isimler mi, evet çok özel
isimler bu darmadığın yeraltı
imparatorluğun sakinleri. İsimler
ki bizi kum saatının bir yakasından
ötekine darboğazdan geçiren
imbik uçları: Taktığımız, takındığımız
kilitli küpeler: Sanat, hüner, mühür
için diktiğimiz ikonalar.
Böyle mi açıklanır
sarpa sarmış anlam ilişkileri,
özenle devşirilmiş parçaların
bir türlü kuramadığı bütünün
yılga verici çehresi böyle mi
hayırlanır? Çehre: Yani hayat
ve içine doldurduğumuzu
umduğumuz kristal birikim.
Benim işim sorular sormak
ve çekilip gitmek –demiştım–
tam durdutacakken içimde
çarpışan iki treni. İşte gizil
avuncum, işte boşaldıkça beni
dolduran katışıksız mürekkep.
Benim işim sorular sormak
ve çekip gitmekken
yakamı bırakmayan eğinim üslûbu

ile yenik
her soruya yeni bir soruyla
karşılık arıyorum: Kurduğum işaretler
sanki yollarından dönüp
beni izliyorlar umarsızca. İşte
duyularımı durmadan ikiye bölen
kör makas, işte buluşurken kendimle
aklımı delifişek karanlığa sıkın şimşek.
Grammatika! Açtığım her parantez,
çattığım cümleler, bir harften
ötekine sıçrayan kederli hücre,
kelimeleri dondurup kaynatan
parmak vurgusu ve içiçe, üstüste,
yanyana burgularla ilerleyen,
dönüşen ve sorgulayan Anlam:
Gökyüzünden
yeryüzünden değil de
bir kara inanç yüzünden
herkesin aynasına yansımış
ve orada taşlaşmış
bulanık, bazen silik, sık sık
yitik âyet adresleri
ki hayattan hayata geçtiler
akıp gizli nehirlerin içinden.
Ve topluyorum usul usul,
derişiyorum binlerce usûlde,
katlanıyor içimde
dışında açılan anlam varakları.
Ayetler: Yol göstermiyor.
Ayetler: Çağırıyor hiçbirini
hiç kimseyi hiçbir ibadete.

Ayetler: Kara süit dolu memeler
gibi yırtılmış sessizlikten söküp
getiriyorlar peçeli hakikatı.
Aracı değilim ben
ey konup geçen
dağladığım som satırlara:
Elçi değilim beni aşan
bir kaynağın giz tohumuna:
Benim konuşan burada.
benin susan. konuştuğum an
benden taşıtığında.
Gecenin çekirdeğinde bir arayış,
şafağın tekvininden
akşamın inişine dek içe kapamış
ve yıllar yılıdır uykusuz,
niyetli, geçirgen bir gövdede
toplanmış arı söz: Benim
konuşan hâlâ kim olduğunu
bilmeden.
Kim: Bir soru.
Kim: Bir ünlem.
Kim: Aynı iskemlede yargıç
ve sanık, ölüm ve dirim,
bellek ve unutuluş.
Kuduz bir öfke albümü,
bir kargış antologyası,
ucûbe tinler koleksiyonu,
hiçbir katalogun emmediği kan.
Perdeleri çektim şimdi.
Pervazları, lumbozları, bütün
aralıkları sıkı sıkıya tıkadım,

kapattım. Ses geçirmez duvarlar
ördüm, kurşun geçirmez camlar
taktım pencerelere: Ne bir gölge
süzülebilir içeriye, ne de bir ses
birimi. Soruyorum artık: Burada,
yalıtılmış ve arındırılmış
bir oksijen çadırındaymış gibi
elimi kolumu sallayarak
çıldırabilir miyim? Aklımı
dağlayan kuralları, duygumu
sıkıştıran dev vidaları
çözebilir miyim binlerce elimle?
Soruyorum: Yoksa parmak izlerim
mi ele verecek yıllar sonra beni?
Soruyorum: Bunca sağırlık, bunca
körlük körükler mi dumanı
içeriye?
Hazırım evet boğulmaya,
hazırım kusmaya iç organlarımı
ve beni doğuran korkuyu.
Belki ateş, belki türevi
oynatacak yerinden
sözümü tutan cıvataları
ve belki ben,
yani ben ve öteki,
ulağyım
hepimizi son duvara çarpacak
bir hareketin.
Güçlü delillerim: Dinledim
özenle boraları, tayfunların
atom noktasına indim. Oradaydım

kabarırken kuduz su,
daha yola koyulduğu an
indifanın içindeydim. Corpus
delictum! Alpheia ile Akdeniz'in
altından geçtim. çöküş provasındaydım
Atlantis'in, bütün efsaneleri
bir bir doğurup yeniden
izledim. Çekilip neden sonra
dinledim: Bir tansık değildi
döndüren çarkı, yoktu bir güç
bütün güçleri kullanan: Herşey
bir kaza dinamiğı içinde
dönüyordu varlıktan hiçliğe:
Kötürümdü anlam
ve kördüğümü kurup çözen parmaklar.
Doğdum işte bunu böyle bilip,
doğdum bir yerden bir yere
giderken annem. Neydi yanımda
getirdiklerim, hangi nişanlardı
söküp getirdiğıim öteden?
Gözlerim kan çukuru, aklımı
karışmış sayfalarla dolu:
Herşeyi öğrendim ağır ağır
ve unuttum birden. Öldü
hızla hücrelerim, duyularım
patladı oylumlarını zorlayıp
sanki, beynimdeki merkezleri
herbir yandan kuşattı felç:
Doğdum bir kez daha
tohumsuz ve rahimsiz: Yeniden
ışık ve karanlık doldu içime:

Sarmıştı ateş herbiri yanı artık,
artık delinmez bir sisti ortasından
geçtiğimiz – geçtim ortasından
kum saatının ve indim şehre,
buraya büyük bir şiirin kendisini
yazmaya geldim.

Yaşadığım hayatlar, farklı
çağlarda atlasın farklı yerlerinde
seyrettiğim ve katıldığım törenler,
yönettiğim isyanlar ve linç
edildiğim taşkınlıklar: Herşey
evet herşey bu kıvılcım dansı
için altın birer mazeret.

Belleğime kazılı
aşlında unuttuğumu söylediğim
sözler ve ağızlar. Anımsıyorum
İskenderiye'deki bekleyiş aynasını da
Quentextacol'da süzdüğüm
kilitli falı da. Nedir öyleyse
insan yüzlerinde bulanık ve
gitgide kıvrılan bir sorunun
peşisıra beni temelden sarsan?
Kaçıp gidebilir mi yoksa
kalemimin önünden o telâşlı
harfler ve oynadıkları büyük,
yabanıl kumar? Ezilir miyim
kaldırdığım kayanın altında
kalır mı göçmen tinimi
taşıyan bu fakir, çelimsiz gövde?
Uzakta, uç uzakta bir deniz feneri
yanıyor tek bir kez

ve bir tek bana görünen bir anlamı
alıp götürüyor yeniden
doğduğu siyahın çekirdeğine.
Gördüm onu ve göz kırpmadan
baktım içine: Gördüm ve devrildim
beni sınırlayan oylumdan,
durmuştu herşeyi herkesi kılan
hareket: Dokundum,
sürdü donduğu yerden
tin ve madde.
İster ilenç okuyun bana
ister tapının ama
budur şaşkın ve korkak bir bakışla
taşıdığımız tahtlar ki
içindeyiz onların aslında.
Yürekli bir çırpınış mı,
durma beslenen aç umut mu,
biliyorum, biliyorsunuz,
biliyor herkes: Kimsenin
çözemediği karşılıksız bir bulmaca
bu. Ve kımıldıyor çağ
Tarihin derin
anlamsız oluşundan: Saf
bir yanardağ gibi eteğine
yeni mahalleler, borsalar
ve satış merkezleri,
insan siloları
ve pıhtılaşmış okullar kuruluyor
durmadan
ve herşey bu nabızı durdurtacak
bir başka nabız için birikiyor,

artıyor, katlanıyor durmadan.
Gün ne kadar kırılğan, ne kadar
barok Tarih, ne kadar zor
birini ötekinden söküp çıkarmak.
Herkesin sırında kurulup çözülen
görüntüler
binbir belirsiz bir geleceğe
belirsiz bir geçmişten akıyor
ve Zaman, bir daktilonun şeridi gibi
bittikçe kendiliğinden geri dönüyor
sanki: Değişik bir yazıyı ≡
değişik bir kağıda
aynı sonuca dayanmak için geçiriyor.
Kim sayıyor peki
bütün sayılabilecek olanları, kim
eksiltiyor artabilecekken
önümüzden geçen bu seyrin tortusunu?
Benim işim değil belki
olup bitene bir anlam aramak.
benim elimde değil
birkaç gün sonra olacak bir kazaya ☹
uzanıp buradan
başka bir yön vermek.
Defterim açık önümde ve kıyasıya
beyaza çekiyorum öylece: Bir an
çekilsem masadan
başka bir kaza ☹
daha sert bir kavisle geçecek
berikinin yerine
diye
uykusuz, aç ve gündüşüne tutsak

yazıyorum. ≡

Yazıyorum: Önümde ışıklı küre,

bir uçtan ötekine

panoramadaki her tınıyı, her deviyi.

toplu başeğmeleri ve kişisel isyanları.

onur ve katlanmışlık kutuplarına

dağılmış esrarlı bir dengeyi,

yıkılan ve direnen görkemi yazıyorum.

Ne insanlar farkımda

ne de olaylar tabî: Sanıyorlar ki

bu tekinsiz uğraş beni

başka bir dünyaya kilitlemiştir.

Bir tek

yakınımdaki nesneler seziyor belki

harflerime biriken ağulu yazgının

kendilerini de kusacak

bir ana doğru hazırlanışını

oysa gerilim yükseliyor tellerde.

gaz sızıyor bütün borulardan.

hızla kuruyor kuyular ve depolar,

müthiş bir tıslama geliyor

musluklardan,

araçlar devriliyor yollara.

tekneler ve gemiler kopuyor

rıhtımlardan ve babalardan:

Bir işaret

almışcasına bir yerden

silkinip uyanıyorum neyse ki.

Uyanmak

kurtuluş değil ama: Duruyor belki

o çılgın yıkım işçileri, duruyor

karabasanların ardarda dizildiği
tuhaf cebir denklemi. Oysa süren,
sürerken de belli belirsiz artan
bir umarsızlık dişliyor yazımızı
ve doldukça defterim
siliyor
yeniden yazıyorum ≡
günden geceye ilerleyen
amansız satırları. Bakın:
Delirmiş gövdeler, bekleyen,
hazırlanan, hazır duran
ölüm elçileri. Kundakla kefen
arasındaki dar koridordan
hayat deyip geçen kavruk canlara ☺
bakın.
Bilmiyorlar ki
yaşamaları pek birşey değiştirmiyor
burada: Ne eksiliyor ihtimaller.
ne de artıyor onlarla.
Kimse istemiyor cesetler için
çukur kazmak,
çivi vurmuyor kimse
bir mermer parçasına: Geliyor
ve gidiyorlar
tıpkı ne buralı ne oralı olmayan
göçmen kuşlar gibi. ↴
Kımıldıyor dağ: Usul usul
yerinden oynuyor magma
içinden konuşan öfkeli bir şuursuz,
durduğu ve durmadan sürdüğü yerde.
Ve kayıt tutuyorum ben,

elimde tükenmez bir kalem,
yanmaz kağıttan
imâl edilmiş bir defter,
nicedir bakıyorum buradan.
Bakıyorum: Kapanmam için
açılmam için seyyar bir gözden.
Bakıyorum: Aralanıyor perdeler
ve panjurlar, sızıyorum bir bir
kutsal hanelere, sesler seslere
karışıyor güdüler güdülere.
umut ve öfke
silâh ve sabun karışıyor biribirine
ve geçiyorum
inanılmaz bir hızla evden eve.
Kim bu beşikte sallanan
şimdiden yorgun çehreyi
çekip kurtaracak bu kanlı
sahneden? Kim besleyecek
tıkanmış düş dağarcığımı
bu yatakta dönmekten
boğulayazan kadının?
Kaygılanacak olan kim
sıkışan ve çatlamaya doğru
hızla genleşen bunca ana
damardan? Geçiyorum ama
ben hızla evden eve
ve
dönüyorum her seher vaktinde
avına ağlayan anka gibi.
Hanemde kayıtsızlıklar ve
paylaşılmaz terkedilmişlik

hastalığı, bir sonraki sefer
için kapanacak sayısız yara
ve beynimi zonklatan özel
ağrı: Görüyorum ki uyuyor
herkes, sıçramaya hazırken.
Ve çalıştırıyorum bütün aygıtları:
Bilgi bankaları ve dev
elektronik kalkülatörler,
hassas kıpı ölçerler,
ses kayıt birimleri ve mikrofilm
makinaları: Sayıyorum hücreleri,
gözümle görüyorum yayılış hızını
löseminin ve biriken toplam
acı miktarının dökümünü yapıyorum.
Herşey ecel ile kaza ☹
arasındaki kumarcıl ortaklığa
gelip dayanıyor: Kapısına
ulaştığımda kaybolan
bir hayalet bina gibi
kayıyor elimin altından
eriştiğini sandığım altın
anahtar ve çıkıyorum şehre
yeniden
inanabilmek için beni
kendimden ayıran mesafeye
sokuluyorum birden.
Ve yazıyorum bu kez
soğan mürekkebiyle aklımdan
önümden
öteden geçen silik burçları.
Ademler komada, ♪

birer kadavra Havva'lar, ١
herşey Kabil ile Habil'in ٢٢
tükenmez kavgasının sonucuna
ayarlı aslında. Siciller eksik,
boşluklar kemiriyor bütün şecereleri,
belli değil bir çocuğu ٣
yaşlı tanrıdan ayıran izler.
Gene de bakıyorum yüzlere
ve gölgelere, bulabilirinişim gibi
onlarda gizlenen rivayeti.
Bulanıyor oysa herşey,
buğulanıyor gitgide gözlerim:
Uzaklaşıyor Işık ve kasılıyorum
tam dönecekken eski bir yolculuğun ÷
ilk gününe yeniden.
Hatırlıyorum: Kâbe'ye asılmış
şiiirlerimi okuduğunu binlerce
yitik göçmenin, mahlastan
mahlasa aktığını görüyorum
mısralarımın. Biliyorum ki
aynı anda Mathusalem'dim,
çağdan çağa dönüp tohumluyordum
kendi kanımdan torunları –
Mahdümzâda'ydım ve: İki
keramet arası yanacağın
ateşin içinde yanmadan ٤
duruyordum. Hatırlıyorum:
Umanın suda unutulduğum ٥
yılları ve diniyorum
savurmuşcasına canlıları
cansızlığın ortasına. İşte budur

efsanenin ötesi: Kırılmış tabletler
ve unutulmuş yazıların ardında ≡
duruyor sonsuz varlık nedenim.
Kimsenin bilmediği yekdilde
örtünüyor benim aşınmış hakikatım:
Buluttayım bir an, gidiyorum
kopup buralardan. Yüksek kuşuyum, ↯
seyirtiyorum çözülmemiş bir uğursuzluğun
ortasına. İnsan gibiyim aramızda:
Evliya ve düşkün, öke ve zincirinden
boşalmış bir çılgın,
abdal ve keşiş,
hekim, soytarı, cüzam elçisi.
haklı yere tutsak
haksız yere câni
altın ve saltık sevda,
som hakikat ve büyük uyum
peşinde binbir gece masalı
yazan bir binbir surat.
Karıştırım şimdi kutsal
bildiğiniz kitapları, okuyun
satır aralarını bile
göz kamaştırıcı efsanelerin:
Tiz ve boğuk sesim,
dupduru ve kilitli sözüm,
mürekkep çivi resim yazım
karmaşık simgeler
ve hiçbirşeyin hiçbirşeye
yansımadağı aynamı
ıssız ve kalabalık
ama hızlı ve donuk sayısız

görüntü barındırıyor etinde.
Çatırıyor kupkuru kabuk,
fısıldıyor nemli yapraklar,
kesif duman ve kor köz arası
yayılıyor Pluton'un soluğu.
Kaçışıyor umarsız delifişek
hayvan sürüleri, gömülüyor
sanki köklerin yanına
dev ağaç gövdeleri. Cam
encâmında gevşiyor görünmez
bir kıvraklıkla, bronz
ve pirinç kimsenin duymadığı
bir yakarışla genleşiyor
ağır ağır
çözülüyor kaskatı muskalar.
bozuluyor alaşımı soylu
mumyaların ve hazırlanıyorlar
konuşup yürürken çürümeye.
Biliyorum ki yalnız
yalnız insanlar inanmıyor
kıyamet notasına bu senfoninin.
Akıl ve inanç, zaman ve deney
öğretmiş onlara
kapının
çalınmayacağını. Birileri
kesinliyor, umuyor birileri.
başkaları onaylıyor
büyük tufan ile büyük yangının
modern
diyalektik
bilimsel

nesnel
ve pozitif motifler olmadığını.
Kımıldıyor dağ ve laboratuvarlar:
Bembeyaz evrenin ortasında ☐
birikiyor
birkaç damla pıhtılaşmış kan. ▣
Öldürün beni kardeşlerim! ☒
Evet, uktulînî yâ thikâtî
innâ fî katlî hayâtî:
Yazıyorum çünkü
burada
ben: İçimde koyu bir ağu,
organım dimdik ve hazırım
sokmaya kendimi
tükendiğinde içimdeki çağrı
gücü. O meni ki
çoğaltabilir bir aynada
görünmez hücremi ve
doğarım istersem
yeniden baba kül
hem oğul yordüğüm bir düşte.
Yazıyorum ve çınlıyorum
semender harflerimle: Uktulînî
yâ thikâtî: Dinlemek
duymak
inanmak acıysa
hiçbir yerden inmemiş
kısas ve mesel sözüme.
Üflüyorum işte: Üflüyorum
ve oluyor olmamış olan,
yepyeni bir künye kazıyorum

kendime terkedilmiş simgelerle.
Üflüyorum: Diriliyor sevdiklerim,
inandığım ve bağlandığım sözler,
kıpırdıyor yerinden freskodaki
figürler, can topluyor mağara
duvarındaki zarif hatlar
ve papirüslere akmış nice
mayi. Elimde eski söylenler
için sayısız yeni versiyon,
yuvasından uğratılmış
birkaç seyrek efsane için
çatılmış birkaç yorum,
dönüyorum loş koridorlarına
zaman içinde bir labirentin
içinde zaman akıyor önümden
kaskatı: Üflüyorum buzula
ve aleve yekpâre bir nefes:
Siliniyor haritalar,
akitler ve sözlükler.
Magna Carta ve Liber Mutus.
fermanlar, cüce fetvalar
ve yalnızlık ve keder:
Herşey burada ve ötede.
şimdi ve sonra,
doğurgan ve cenin,
herşey asıl ve sûret,
uyku ve ölüm, kelime
ve cisim.
Üflüyorum ve bilmiyorum
can mı
sûr mu nefesimin doldurduğu

isim, sönüyor mu ateş
yayılıyor mu
görmüyorum,
görmüyorsunuz
görmüyor kimse
gecenin gündüzden ayrıldığı
sınırdaki zamanın bomboş oyununu.
Gelin öyleyse: Başlıyor tören,
başlıyor gövdeyi tinimle
yüzleştirecek görkemli kan
operası: Sökün edin hepiniz
nan ve kör, tutsak ve sağır
gerilin açtığım perdeye
en yüksek perdeden inen
sesle:

Kün!

OPERA II

Küre

Bu şehir
benim kurduğum bir saat için zemberek.
Bütün atlası katettim odamda ve buraya büyük bir şüri yazmaya
geldim. Yanımda
bir devriâlemden kalma araçlar: Kırık bir kum saati, hassas ama
sapkın birkaç mercek,
kazmak için: Kör iğneler
çığlık için: Başkasının gırtlığı
yetkinlik için: Sınanmış ölçüler
umutsuzluğum için: Umutsuzluk ☹
kengöz için başucumda kapısı unutulmuş bir anahtar
terkedildiğim için buruk bir kıvrım dudaklarımda
terkedilmemek için hazin bir rapsodi –
onlar ve başkaları: Kendimden ayrıldığımda beni kendime yak-
laştıracak birkaç özel imge,
geldim buraya
ve başladım yeniden herşeye, herşeyin bittiğini bildiğim
yerde.

Ens mobile! Bu nasıl geçiş ve kendi kalış ki tanrılar ve insanlar, tohum ve kavruk toprak. gözyüzünde sonsuz bir ölüm dansı ekleniyor birbirine herşey kırık kemiklerle.

dağlanmış akıl ve telâşla sınırlarını dolaşan bekçileri arı mantığın.

kimsenin çıkıp ekleyeceği bir renk yok
ıslak

bu tabloya: Sanki değişebilir seyri savaşların ve göçlerin, geri dönebilir katliâm makaraları.

durdurulabilir sanki
Çölde ımlayan ürpertici kahkaha.

Kimim ben, neden bağlı elim kolum gözlerim neden yaşlıyım
bu kadar, bir şüphe mi bekletiyor beni çılgın kıvrımında tarihin
bir umut mu

hic et nunc
tam ortamda toplanmış güçlü yay?

Kilitli forsalar ve zaptedilmiş zıpkın korsanlar, amaçsız
kule mimarları ve amaçsız gözçüler,

İktidar ve teslim arasında dönüyor ağlar.

Takıyorum kanatlarımı, bir son sefer için kan topluyorum
dağılmış kavmimden,

gözden geçiriyorum elimde kalmış birkaç sırrı: Hazırım
uçmaya, hazırım yeniden bende birikniş melankolik cüreti soysuz
bir lotaryaya sürmeye:

Yüzümde korkusuzluk makyaj,
gönlümde uçarı isyan ritmi,
dilimde henüz kimsenin kullanmadığı kelimeler
geliyorum mekanik bir iskelet gibi
geçip
tetikteki orduların
arasından.

Ve basmıyorlar
unufak dağıtabilecekken t ylerimdeki hücreleri: Parmaklar
kaskat , sinirler k rd   m, biliyorum ki aslında
benim   zd   m bulmacaya kayıtlılar
anonim kayıtsızlıklarında: Cahil ve  rkekler belki, e ik ve
sa ırlar besbelli,
ama beyinlere ulaşmadan
donuyorsa vur emri
kıpırdıyor içlerindeki tekinsiz hayvan
ve konuşuyor bir otomat gibi: K r  e giden her nefes
k rle mi  nefsin bizi de kuşatan ateşe hazırlad  ı
anlamsız kurban töreni için
u ursuz ve kalles bir ses ortalaması.
Budur yavaş yavaş içimdeki  atla ı hazırlayan, budur
i te barut ve fitil
bende bana yaklaşan gerid n   s z uyarı, fırd n yor zihnim
yuvasında, bir kamçı  aklıyor sırtımda
sırtım ki yüzyılların yara iziyle dolu
besliyor güvensizliği ve yenilmez sa lı ımı.
Budur beni bir   ke yorumuyla okumaya sevkeden herşeyi:
Yüzleri ve ifadeleri, kitapları ve imzalı ihbarları, k rgınl  ı ve
direnişi durmadan didikleten
esr rengiz enerji budur
s nmekteyken içimdeki güneş.
Ve elimde elden ele geçmiş bir tezkîre – herbiri a ıt
olabilecekken kasıkları a rıtan  akalara d n  m  
yaşam ve ölüm öyküleriyle dolu bir geçmiş: Okuyorum tek
tek ve deliriyor g zbebeklerim,
aklımın e i indeki duyu merkezi ve gönlüme gerilmiş a ı
deliniyor ve a zımda irin ve köpük
 ıkıyorum korkunç bir sahneye.

Sahne: Aydınlatılmış karanlık bir dünya. Seyirci ve oyuncu karışmış birbirine iyice

kapıları dışarıdan kilitlemiş bir salonda yangın öncesi
doğan panikte varmış gibi bir kurtuluş umudu,
bir umut kırıntısı,
bir çıkış noktası,
boğulmamak, ezilmemek, yanmamak için bir yol varmış
gibi boğuyor, eziyor, tutuşturuyor herkes birbirini
ve sürdürüyorum
olduğum yerden

uzun, acımasız bir tiradı: "Çıkış yok" diyorum usulca,
"yok dramınilmeklerini çözüp güne çıkmanın yolu":

Yangın merdiveni unutulmuş, gördüğünüz basamaklar
birer hayalet: Çıktığınız anda iniyorsunuz
başladığımız ana
dönüyor ilk ve son kıvılcım.

Biliyorum ki dinlemiyorlar beni, dinlemiyor kimse
sesimdeki kırıltısız depremin dillendiği

yılgı dolu gerçeği: Avunmak istiyorlar arınıp sözümden,
anlamıyorlar:

Bu sahne dünyanın küçük ölçekte tıpkısı,
simgesi,
aynası değil
kendisidir.

Ve elimde elden ele dolaşmış o tezkîre, Babil'de
unutulmuş bir dilde yazılmış ilk oyunun
rol dağılımını yapıyorum yeniden: Diriliyor dekor ve
kutsal aksesuar, diniyor ateş ve duman,
yakıyorum bir bir mumları,
lir ve harp, flüt ve erganun
ile başlıyor sonsuz uyum: Yerlerini alıyor panikten

kopup seyirciler.

Dramatis personae: Saat ve mekân ve menkıbeler arası bölünmüş dikkafalı portreler galerisi: Bir Hamlet geçiyor

hepsinin yüzünden ve geçiyorlar hızla sahnenin önünden, hazine ve kırık bir selâmla sanki

seyircinin üzerine kusuyorlar

içlerinde kabaran denizi.

Şair ve parya, idiot and traitor, kılavuzluk ettiği cemaata arkasını dönmüş göçmen ruhlar;

evliya ve pîr,

hekim ve şaman ve seyyar sihir ki imbikle madde arası yıllar yılı beklemiş binlerce örümcek,

devrim olur olmaz çekilip gitmeyi bilmiş biriki

üç yıldırım

ve durup durup geridönen kuyruksuz yıldızlar, onlar ki ağacaklar yarın da kurnaz çarkların arasından.

Okuyorum adlarını. güvenip içimde saklanan suflöre: Ve işte karşımızda baştan

aşağı yanlış dizilmiş bir hikâyenin yaralı kahramanı: Eliyle kardeşini öldürmüş mağrur

ve yanlış anlaşılmış bir asi: Yazıyor gözünden ağır ağır sızan kanda onu

başlangıçtan kopartmış vurgunlu neden. Hemen yanında dingin ama katlanmış

ulağı tehlikeli sevdanın: Dölyatağı toprak, açtığı rahme akamamış tansık tohumu, kavuşurken kadınına ağasının

kavuşturamamış. Bir başka küskün sonra, bir görünüp bir yiten ayçiçeğinin altında hâlâ

oturuyor

belki biraz yatışmış, yüzyıllar sonra düzeltilen masahıyla, benim elimden kana kana.

Ve sabırsız diğerleri: Bir an önce geçip sahneden oynamak
için asıl rollerini: Simurgun pençesinde Zaloğlum Rüstem
ve düşerken diktiği anıtın üstünden atılmış
çarpmadan Fırat'ın cam duvar yüzüne donup kalan eşsiz
mimar ki çözülüp boşlukta
dönmek istiyor yanlışı kralın yanına, patlatmak için kör
damarını. Ve bir sabah uyanıp
doğdukları adayı som altına dönüştüren
ve hüyük bir ateş yakıp onu eriten Egeli isimli cânîler ki
biliyorlar soylarından geldiğini
ve yazacağını ergeç gerçek fiillerini gerçekleştirip yakmadan
önce kağıtlarını
kateden semender harflerimi. Gülümsüyor Sibilla'lar da:
Tek tek erişilmez sancılarla doğurdukları
yek oğul konuşuyor ↓
ve çözüyor mühürleri usul usul, diyor ki: "Yaşadım yedi
falın öngördüğü yedi hayatı
ve birleştirdim tek bir sonda
açtığınız sonsuzluk vaadini".
Kararıyor sonra sahne, buluşuyor gölgelerle gövdeler,
uyuyakalıyor içimdeki suflör
ve düşünüyor aynı oyunun sayısız değişkeninden birini.
Sahne: Tütsü ve duman,
devrik, kaygan, salıncak, tepegöz ışık, kilitli kapıları ve
tuğla örülmüş pencereleriyle
bir koma dünyası. Yavaşlıyor herşey burada en uç noktaya
kadar da durmuyor,
duramıyor
hareketin mantığı: Dirimden ölüme geçerken gerilmiş ☉ ☒
saydam bir perdede
donmuş ve canlanmış herşey:

Dinamolar, motorlar, karakutular iki akım arasında
askıdalar sanki: Yeniliyorlar

doğurdukları an

doğurdukları güce ve birer kaknus: Doğuyorlar orada, ♪
yaşadıkları yenilgi içinde.

Bir alegori aslında dinamo da ♪

güç de: İnsan ve edim, pusu ve yara, rastlantıları
peydahlayan altın kural

ve onu hayatımıza ustaca yerleştiren

ağrı, heyelân, taşkılar

ayrı ayrı ve birlikte okunuyor

başı sonu belli olmayan bir yazının içinde. ≡

Doğru: Dağlara çıktığımız. Dağıldığımız dörtbir yana, site
ve bozkır, doğru. Açıldık kıyılardan,
indik koyakların dibine.

kovuklar, mağaralar ve inler

tıkabasa aramızdan fışkıran cinler ve korkuluklarla.

Deltalar cesetlerimizle doldu

sığmadı kemiklerimiz lahitlere: Saymadık, sayılmadık
bizde biriken birikenle.

Ve döndü dev bir çark öğütterek herşeyi: Ardarda savaşlar
yapıldı burada, akınlar izledi

bozgunlarla yağmaları, yıldan yıla ekildi ve dinlendi
toprak, hasatlarda ezildi en gür mevsimler. Çadırlar ve obalar,
kerpiç ve tuğla,

tanrılar için tapınak

insanlar için veba

ipek, kimyon ve kağıt için devletler kuruldu hızla.

Durduk ve çınıladık oysa: Kemdi gelecek, kemdi şimdiki
zaman, sanrıydı

çekilen her fiille kabaaran azametli talan.

Ve çatıldı darağaçları, çatıldı kuru odunlarla donanmış
ateşliklerle çarmıhlar

arasında can verdik

kafa tutarak. İzlerdi bir tek ardımızda silinemeyen kargış:

Totemler ve teşpihler.

külde bekleyen hayat ve kazıdığımız resimlerle satırarası
dağladığımız Anlam

kaldı ve bizi doğruladı.

Ağlıyorum evet. boşaltıyorum birdenbire bütün organlarımda
derişmiş arı suyu

ve içimi kemiren dehşeti: Açılıyor dilimin altındaki ağı
kescisi, sızıyor iliklerimden

milyonlarca polenden devşirilmiş

doğurgan cüz: Elmasa kazılmış parmak izleri. akik ve
zebercet, kömür ve kantaşı,

herşey tamamlanmış.

herşey eksik yüzümdeki derin çizgilerde.

Ve geçiyorum arkasına karanlık sahnenin: Akordları
tazeleniyor çalgıların, oyuncular

bir rolden çıkıp ötekine geçiyorlar ve ütüleniyor giysiler,
makyaj tazeliyor

kâşifler ve altın arayıcıları ve kadim kavim büyücüleri.

Aklımda birkaç havaî fişek haikai.

dilimde buzuleli türküleri

fotoğraftan fotoğrafa atlıyorum kanlı polis kayıtlarında,
okuyorum ölüm fermanlarını ve

meçhul hamiline yazılmış cenaze pusulalarını.

Uzuyor sakallarım, dökülüyor ağır ağır saçlarım kopup
tutsak köklerinden

dökülüyor dişlerim tek tek
ve yüzümdeki organlar, kan damlıyor burnumdan: Can
kalmadı canımda,
kurudu içimdeki damarlardan akan mürekkep
zaman: Yıllar sonra öğrendim ki dursa da sürse de sahnedeki
dram
arkada
büyük bir uykunun ucunda kıvranıyor müthiş bir uyanış:
Öğrendim ve hekleddim
elimde kalem ve dinamit. bir gözüm kör
bir gözüm çakmak: Baktım dimdik güneşin merkezine Doğu-
dan Batıya kadar
emdim kor çekirdeği. pusulasız, kıblesiz: Patladı kalem ve
açıldı dinamit
gür gül gibi.
Peki neden buradayım ve neden kimim
diye soruyorum her geçene hâlâ
kimsenin geçmediği bu köprüde?
Genzinde afyon, dilim çın çın yılan ve kemik, göğsümden
uçmaya hazır bir kuş
kafesine doğru, parmaklarımda kilitli birkaç yüzük ve mühür
dönüyorum son defa
döndüğüm şehirlere,
ağzım zehir zemberek,
yüreğim dinmiş bir fırtına: Başındayım masanın ve yabancı
diller konuşuluyor burada,
kısır ve metalik diller,
sözdizimi bakışımsız,
kelimeler ailesiz,
heceler boğuk ve alfabeler: Çocuksu, kayıtsız, soğuk birer
reçete.

Anlamıyorlar dizdiğim anlamları, anlamıyorlar ki
harflerim ve seslerim
karşıt kutuplarda giyinmiş. karşıt kutuplara soyunmuş
acemi ve usta
yatıştırıcı ve kamçı
dikenli, dalgıç. göçmen. tiz ve keskin. ergin, dakik, baharat,
mevsimcil, topaç. nakkaş
ve delişmen ve melek
birer pusuladır: Anlamıyorlar bunu da. başka şeyleri de:
Balçık çamur denizleri
yarıp geçmiş bir efsane miyim.
yoksa yandım mı gerçekten ki dağıttı rüzgâr küllerimi?
Bunca okunaksız mı
gözlerimden fırlayan korku. geçici mi beni koruyan korkutu-
cu korkusuzluk, bunca şüphe anası mı ♪
aklımda deliren
ve doğuran ısrarlı yankı?
Bunlar benim payidar sorularım.
dinlendikçe beni yoran hamleler bunlar: Gong vurup
da mola biterken
bir önceki sahneden buğulu bir uzaklıkta
bir sonraki sahneye replikleri taşıyan. Biliyorum ki kopup
gidecek yolcular içimden, ♪
kavşaklarda toplanacak ya da pusuya yatacak amansız
benzerlerim: Adalara ve iç nehirlere
sürülmeden önce.
İşte soldan sağa sırasıyla
ordularıyla diri diri gömülmüş komutanlar ve bir satranç
açılışı gibi bağlayıcı yazgıları ☉
ve nehrin iki yakasına site kurmuş ve kendi açtıkları
sokaklarda çırılçıplak sürüklenerek

haftalar boyu sergilenmiş umran babası kadavralar ☒
ve kan içinde kalarak yazdıkları yasalarla yargılanmış
ve üzerlerinde kalem kırılarak
meydanlara asılmış
gövdelerinden ayrıldıktan sonra, seçkin kafalar.
Yazılabilseydi ≡
döndürölüp çarktan öyküleri değişik bir son yorumla belki
kazılabilseydi
som yanlış tarihe: Yanmazdım, yanmazdınız, yanmazdı ☞
yerküre
bu sönümsüz kıvılcımla.
İşte dikleniyor cellâtlar
ve hallaçlar
ve talancı akıncılar
ve korkudan patlamış gözbebekleriyle ✧
uğursuz melekler
ve yargıçlar
ve infaz mangaları
ve kardinaller, şeyhülislâmlar
ve parti komiserleri,
gestapo
ve vampir yasayı
ve sülük yasağı kazan sinsi
kâtip zabitler: Dikleniyorlar ve dikmek istiyor hepsi
söktüğüm korkunç yazıların
güne vurduğu kripto hedefi: Öldürün farkı görüldüğü
yerde görüldüğü an
derin gömün ve kilitleyin!
Hızla geçip gidiyor gözümün önünden çıldırmış bir
şeritin çıldırtıcı temposu:
Kupkuru çıra desteleri

çelik ilmekli halatlar
ve baldıran
ve "Bak Pactus: Acımiyor"
ve mengeneler ve mangeleler
ve siyanür ampülleri,
dum dum mermiler arasından hızla geçiyor delirmiş

şerit

panoramik, siyah beyaz, siyah. ■ □ ■
simsiyah ■■

dolanıyor kanlı bir makaraya.

Ve yansıyor tuttuğum perdeye herşey ve yansıyor herkes:

Görünüyor dışlarına taşan

öfkenin ve gururun içlerindeki kaynağı. görünüyor apaçık
onları bağlayan ve çözen

kargışlı muskaları hazırlayan eller: Balkıyan yüzükler
ve kararlı imzalar

yansıyor sökülmüş tırnaklara, kelepçelere ve paramparça
parmaklara

o parmaklar ki

kök boyaların, kalın ve ince tınlı tellerin. papirüs tüy
ve mürekkebin,

imbiklerin, eczanın ve kırılğan iğnelerin. cetvellerin
ve pusulaların arasından

durmadan çevirip kum saatını

kırılğan ve hassas

cıva ve bronz

ölüm ve dirim

geçip gideceklerdi bengi ışığın ortasına.

Alfa ve Omega! İşte yanılmış tanrılar ve safkan budala
asafların

devirdiği terazi kefesi:

Herşeyin zamanı ve gökler altında

her işin vakti var:

Sancılanmanın ve aklını ve gönlünü yırtıp ifadeye gelmenin
zamanı var;

kendi kendinle ödeşmenin ve içindeki aç zembereğe yenik
düşmenin zamanı var;

mutlak sevdanın

ve mutlak terkedilişin zamanı var;

zamansız gül açmanın ve zamansız solmanın amansız bir
zamanı var;

korkmayı öğrenmenin bir. korkmaktan korkmamayı ٧[^]
öğrenmenin bir başka zamanı var:

zamanı var

durmanın ve sürmenin.

dumanın ve sönmenin. ٧

dışındaki güzelliğin. içimdeki güzelliğin zamanı var;

zamanı var yükselişin ve düşüşün, sunmanın ve sunak
taşına yatmanın, erişmenin ve erişirken yitirmenin, arayışın
ve dengede durmanın, ağır ağır dolmanın ve birden boşalmanın,
yitirmenin ve yeniden yitirmenin, mayanın ve çözülmenin,
buzun ve erimenin, kelimelerin ve seslerin, kıpıların ve şiddetin,
ayırışırken derişmenin ve derişirken ayırışmanın, ödün ve taşkın, kibir
ve düşkünlüğün, saatin ve sonsuzluğun, içimdeki benin ve
içimdeki ötekinin,

ötekilerin zamanı var ey Vaiz!

Yansıyor aynaya herşey, yansıyor herşey gibi zaman da:
Boğuk bir ses, buğulu bir imge, kaskatı bir eriyik,
gövdesiyle çelişen bir gövde
çıkıyor sahneye
ve kustuğu oğullar, terketmeden yerleştikleri sınırı
yargılıyorlar onu

terkedilmiş ve beklemiş
som kelimelerle
buluşturup terkedilmemiş soruları:
Neden kesildi dilimiz. neden mil çekildi gözlerimize ve
neden buruldu hayalarımız.
neden beklendi secde etmemiz
göremediğimiz. konuşamadığımız. sevişemediğimiz meleklerle
döndüğümüzde sırtımızı
neden şakladı engerekler
ve dağlandık sessizce?
Bir soru ki sayısız soruyu çağırıyor doğurduğu ünleimli
sessizlik ve yankılanıyor
bir kapısından girip
kurduğum mâbedin: Sesler seslere bölünüyor, anlam bir
anlam çavlanına: Bir kez daha karışıyor
suç ve ceza
kilit ve anahtar
tılsım ve trajedi
aynı âyinin ortasında.
Ve konuşuyor yeniden güç belâ susturduğum kör suflör:
Bir bir isimleri ve olayları,
isimlerin doğurduğu olaylarla
olayların doğruladığı isimleri sayıyor
inanılmaz çevikliğiyle belleğinin.
Ve çıkıyor sesi sahneden, siniyor salonun her köşesine ve
çıkıyor sokağa, sokaklara,
evlerin sofalarına, kışlalara, imaret binalarına, tekkelere
ve manastır hücrelerine,
mevsimlere ve çağlara,
cüzamın çekildiği kavruk adalara
ve kışlık saraylara ulaşıyor

kimsenin duymadığı,
duymadığı,
duymak istemediği korkunç heceleri
bölünüyor,
bölünüyor durmadan,
birdenbire toplanıp patlamadan
önce
örs ve çekiç, üzengi iç mağara içeri.
İşte budur kanlı tarihin bize öğrettiği: Azamet ve onu
doğuran sağır sikke
kimin adına
ne zaman nerede kesilmişse
orada kesildi bizi farklı kılan organ: Dil ve el, baş ve
kamuş düşüp kaldı
diklenip dikildiği an
ayrıldık künyemizden.
Kimse aldırmasın bu çoğul akışına fiillerin gene de: Biz
diye birşey yok yeryüzünde,
yok kişiyi kişiden ayıran saydam duvarları yerlebir
edecek bir güç:
Hezarfen ve çapulcu,
kral ve soytarısı,
köle ve efendi
cellât ve kafası gövdesinden ayrılan kurban
aynı yalnızlığın
başka başka yüzünde sürdürüyor yolculuğunu.
Bir tek yalnızlık mı, değil, hiçbir şey tek değil burada,
aslında: Teklerin çoğaldığı anda ۞ ۞
kavırıyor benliğimizi sanrılar,
akbasan ve karabasan arasında
yapılmış sürekli bir seçim yanlışı gibi

sürüyor, sürdürüyoruz
askıda kalmış bir kararı.
Bir çoğalma değil çünkü bu. ۹۹۹
tohumdan oğula uzanan halkaları değil sonsuz bir zincirin
içimizde şakırdayan: Bir parçalanma,
aynanın her zerresine sinmiş bir bütünün
darbeden hemen sonra
unufak
uzayda aldığı yepyeni surat belki: Herkesin gördüğü,
kimsenin karşılığı olmadığı
müthiş bir görüntü: Bilmiyoruz nerede doğduğunu içimizden
geçen güneşin.
Doğu nerede bilmiyoruz,
bilmiyoruz nerede
nasıl üfleyeceğimizi sûru: Bir iz var baştan beri aradığımız,
sık sık gönlümüzden kaybolan,
sonra da cinayet mahalline dönermişçesine
gelip bizi bulan bir inanç var: Yeni yönler bulunmalı
pusulada,
yepyeni yol arkadaşları edinilmeli,
yeni bir su kaynağı, yeni bir ezgi, yeni bir silâh
yaratmalı,
yedinci bir duyu, sekizinci mühür, dokuzuncu falcı olmalı
yanıbaşımızda,
ağlamak için yeni bir uçurtma,
göçmek için yeni bir belde, ۹
herkesin kazanması için yeni bir oyun düşlemeli
ve
unutmamalı kimse
geride bırakılan şifreleri: Battığında içimizden geçen
güneş, yakabilmeli en gencimiz

içinde arınacağımız

ateşi. ☹

Ve susuyor birden suflör: Herkes gibi o da şimdi anlıyor
çoktan sahnenin ortasına geldiğini.

Anlıyor: Mevsimler mevsimleri izliyor

fısıldadığında: Zaman mermerin damarlarında donmuş
korkunç bir fikirdir aslında.

Anlıyor ki

çağların arkasına, kurumuş deltaların ve aniden, yavaş
yavaş çökmüş medinelerin beşiğine

gizlediğini sandığı peçeli yüzü

ilk günden beri sahnededir: "Zalim tiyatro! bir tek ben
sayıklamışım demek"

diyor: "Gün yüzümde. gece yüzümdeyken

neye yaradı kendimi

kendimdeki kelîmden ayırdetmek?".

Soruyoruz kimbilir kaçınıcı kez.

o ve ben,

ben ve öteki: Hiçbir soruya karşılık bulamazken.

Ve parlıyor önümüzde Küre: Köredici bir ışığın içinde
hızla gidip geliyor keneler ve parlak kanatlı dev çekirgeler ve
çığırından çıkmış yaralarının

arasından bir çığlık bulutu yükseliyor: Biçimden biçime
dönüyor nesneler ve canlılar.

eriyor yüzler,

sağır edici bir sesle çatlıyor tırnaklar

ve gözbebekleri,

uzuyor ve çoğalıyor ayak parmakları,

ağır ağır taşıyor ağızlardan

plazma ve bezeler,

ürpertici bir takırtıyla yürüyor masa ve iskemle ve sehpa:

Mutlak bir çekidüzen içinde

kararlı bir resmigeçite başlıyorlar.

Üç kefeye ayrılıyor teraziler, dolunuyor boşalmıyor testiler,
akrep yelkovanı kilitliyor

ve sönüyor küre

içimizden biri düğmeye basmış gibi.

Anlıyorum: Susamam şimdi, susamam daha: Bu kısa prova,
bu dayanılmaz görüm

Opera'nın son perdesi: Anlıyorum ki. benim oyunum biter
bitmez başlayacak

asıl oyun: Amansız bir parazit yerleşmeden gırtlığımı
sürdürmeliyim

kurmaya koyulduğum zembereğin fısıldadığı âyetleri bir
bir yazıtlara geçirmeye:

Elimde sayısız harita.

yaşadığım binlerce şehirde tuttuğum

karınaşık çeteleler,

şüphesiz yorgunum: Seher ve akşam. günortası ve geceyarısı
demedem baktım,

gördüm, deldim tarihi

ve içinden ters yönlerle akan

binbir yapraklı binbir takvimi:

Moderato'ydum okyanusun peşisıra.

sıradağların doruğuna doğru crescendo'ydum: Dinledim en
koyu rüzgârların inatçı soluğunu

ve tapındım sessizliğin uç boyutu

önünde: Yoruldum ve indim bu şehre: Bulmak için kimin
yitirdiğini bilmediğim

altın denge noktasını

bakıyorum, görüyorum,

deliyor gözlerimdeki özışık penceremin önünden hızla geçen

kuralları ve ilenekleri

dizen tesbih ustası mantığı.

Bakıyorum ki Tanrı öksüz,

kulları kimsesiz: Onları buluşturan derin bir terkedilmiş:

Kaplıyorlar merkezden

sınıra uzanan oylumunu dairenin

ve sözde bağışlıyorlar

çembere dizilmiş esrârengiz zındıkları: Onlar ki, inanmıyor

en gözüpeki bile

bu ıssız dünyaya: Görüyorlar güpegündüz yaşanılan

geceyi ve örüyorlar içeriden

kapandıkları sarnıçları.

Bakıyorum ve görüyorum

tuğlaya harç süren elleri. görüyorum: Dingin, sabırlı,

ehlî bu şehrin küskünleri:

Hem istiyorlar sahnedeki rollerini giymeyi

hem de katlanamıyorlar

yılgı dolu oyunun seyrine: Karşılar sahte ve kalpazan bir

gözlük takmaya,

karşılar terketmeye çemberi

ve katılmaya bir ucundan bu çarka

ama mihlanmıyorlar da

ataları gibi sınıra: Birer uydular sanki: Dönüyorlar

merkezkaç

itiyor onları merkez

çekiyor ustalıklı: Herkes

kilitli

sanki

okumadığı bir yasaya.

Kim ödeyecek peki

çağların faturasını? Kim

soruşturacak satırarasında kalmış birikim
nasıl çözülecek, diye?
Soru sorunun içinde işte,
işte dönüyor kendi eksenini etrafında
yılan ve yuttuğunda kuyruğundan dişlerine kadar bu
yılan bu yılanı
ortada bu yılan kalıyor gene: Takılıyor sorduğum sorular
sorduğum sorulara: Dönüyorum yeniden
başladığım yere:
Nedir dilimde dolanan yılan. nedir bunca benzeten
bir sözü bir söze: Neden
yeni doğmuş bir çocuğu emziriyor ♪
yeni ölmüş bir kadın ♪ ☒
sönmüş memesinden?
Ve sordukça
ve cevapsız kaldıkça
artıyor sahneyi dolduran sallantının dozu,
artıyor arterdeki basınç
ve pompalıyor kanı ☒
zıpkın gibi
beynimize.
Ve sürüyorum yıllardır bekçilik ettiğim fırına elimde
kalmış son odunları,
kö kö kö kö
rük rük rük rük
lü lü lü lü
yo yo yo
rum rum rum
yorum söneyazan ateşi ☺
ve yepyeni kıvılcımlarla başlıyor önümde yepyeni bir
hayat: Kavruluyor ellerim ☺

ve gözlerim: Kavruluyor derim ve soyunuyorum
birdenbire.

Hazırım artık, hazırım
kanamaya yeniden: Anımsıyorum şimdi, çoktan unuttuğum
isimleri ve olayları,
canlanıyor silik ayrıntılar ve uğultulu tepelerde geçirilmiş
birkaç yüksek an,
çıkiyorum bu çıplak, uzak, acımasız tepeye ve bakıyorum bir
bir terkettiğim evlere,
katettiğim nehirleri
katediyor içimdeki cılız kayık: Mezopotamya'da diapason,
Alphea'da çingirak, Nil'de nihil novi sub sola. simsiyah ormanın için-
de tek göğüslü kadınlar, Maveraünnehir'de dinlenen yorgun atların,
bir beldeyi bir beldeden ۞

ayıran girdaplı cular! ۞
Yarıyorum onları
elimde yıpranmış bir asa
ve yazıyorum efsanemi baştan
başa dönerek: Korkmuyorum: Burada başlayan belki
burada bitecek
ve geceden geceye ilerleyerek
döneceğim geriye: Her seferinde fiilden uzaklaşmış,
her seferinde onu kor kavramış
inatçı bir prizmadan geçerek: İçimde çatılacak dışımda
kırılan ışık, demet demet
bükülerek.
Bakın! Dolaşıyorum
esrik bir göktaşı gibi, dolaşıyorum, dolaşıyor yolunu
yitirmiş bir doğan ۞
şehrin ortasında
yaralı ve güç belâ korunuyor

kindar kargaların 𐰽
toplu saldırısından.
Simge değil bütün bunlar,
simge değil içinde oturduğum
ve kavurduğum ateş: Kayıtlı herkesin hanesinde zamanın dibi
ve ölüm ibreleri 𐰽 𐰽
ve asıl simgeler: Katlanmışlık ve şaha kalkış, kılıç
ve kın, damar ve
pıhtı: Göçülüyor bir yerden bir yere durmadan. ✚
Ve geceleri fal deşiyor kadınlar,
acı tütün sarılıyor ardarda: Büyük bir suskunun eşiğinde
bekliyoruz: Belki yeni bir tufan işareti,
belki herşeyi yerlebir edecek kuzgun bir taş yağmuru 𐰽𐰽𐰽
boyuna mırıldandığımız
duaları süslüyor.
Ve çadırlar kuruyoruz boş arsalarda. yeraltında toplanıyor
öfkeli olanlarımız: Kalenderler
başıboş sokaklarda başıboş sürükleniş içinde taşlamıyor,
dövülüyor, mühürleniyor bir bir:
Öyle bir sabah bekliyoruz ki
ötekilere benzemesin.
Çılgın kavim! Nedir çileden çıkartan bu kalpazan
karınca ordusunu
nedir, görüyor muyuz?
Niçin ses tellerinde parazit,
dişlilerde çomak,
kurallarda istisna oluyor
doğurduğumuz küskün akım: Derviş ve derbeder, miskin
ama onurlu, neden mutluyuz 𐰽
oynadığımız taşkın oyunda

yenmek

yenilmek

mümkün değilken?

Yoksa değişecek tokuşacak birşeyimiz,

yoksa alacağımız kimseden, yoksa vergimiz

hangi kinli mantık zaptediyor parmak izlerini ve düşüyor

sabıka defterine siluetimizi?

Kuşlar geçiyor, bedevî, hüzünlü,

kuşlar geçiyor içimden, ٩

başkalaşır gibi bir resimde: Sökün ediyor bir kere daha
güneş, sökün ediyor yüzeye doğru

derindeki inatçı sızı: Dönüyorum kendime yeniden ve
yaşıyorum eril peygamber

böceğinin kılpayında yaşadığı

kutuplarda: Doğum ve ölüm.

oğul ve yorgun yolculuk.

sabr ve taşkı, kilit ve çiçek

sürüyorum bir an: Bilmiyorum ki

ömür müdür sıkısıkı tuttuğum içinde.

sonsuz bir korku mudur yoksa ٧

bir anda biçim alan ve bozuşan.

içimde: Biliyorum: Acımasız bir bekleyişin ucunda duruyor
yakıcı pişmanlığım,

duruyor ve bekliyor orada

uzun bir kıvanca kenetlemiş şimşek.

İşte yazıyorum seçtiğim öyküye ters düşen harflerle teğet
bir noktaya bende doğup ≡

bende ölen bir gelgiti: Yazıyorum ve uzaklaşıyor ağır
ağır gövdemden

ortamdaki amalgam: Bir ateş ki ٧

yayılıyor, tam söndürecekken.

Epos: Yalnızlığı için tek tek kardeşlerimin.

Curriculum vitae: Yalnızlığın için bir tek.

Ve buluştuğu noktada bu iki paralelin dümtük

bir nabızda birleşip ayrılıyor sesimdeki

delifişek: Çıkılmaz bir girdabın çekirdeğinde

deltaya mı varıyor içimdeki kayık,

dönüyor mu yoksa

riverrun

kaynağa doğru, ben seziyorum bir tek.

Ve çekiliyor sahneden herkes: Yayılıyor kokuları kadınların,
mıhlanmak için belleğime. 2

sıçırıyor erkeklerin korkuları: Unutulmuyor ki 3

sahnenin arkasında donup kalmış

asıl oyun: Kaybolmuş bir mezar gibi dünya.

Zaman: Duran ve yarıltan bir heykel.

Olaylar: Mantıksız bir hesaplaşma için gergin.

Geçiriyorum dişlerimi kağıda ve kavriyorum parmaklarımı
kavuran kalemi yeniden:

Akıp gidiyor herşey penceremin önünden.

Şiddet ve aşağılanma, kaypaklık, esenlik ve tilkiler. Boz
duygular ve gitgide yayılan

kanser doğruluyor şehrin çöküşünü

tıpkı görünmez bir çığın içinden.

Bakıyorum: Açılıp kapanıyor düğmeler, susuyor ve konuş-
yor herkesin içindeki otomat:

Duyuyorum.

Duyuyorum: Tıkadığımda kulaklarımı zaptedilmez bir
uğultu kaplıyor sokakları,

tuğlalar örülüyor pencerelere,

mühürleniyor kapılar: Söndürüp ışıkları bekliyorlar,

bir gün doğabilecek ihtimalleri.

Duyuyorum, sanıyorum, istiyorum: Biri bir yerde bir an
hazırlayabilir çıkını,

katılmak için

ters yöne yürüyen gölgelere.

Budur işte koyu kanımı süzen

delik değişik umut: Biri bir yerde bir anda başlayabilir ☺
yarıda kalmış bir sahne:

Dağılabilir pencerenin önündeki sis

koyulaşırken.

Yeniden çatılabilir pastoral efsaneler.

inebilir yeniden Ağrı'ya. yafet ve dudukuşu. ☹

Bambaşka resuller için kayıt tutabilir

bambaşka bir el,

cennet

cehennem

âraf arasında dönenebilir

kırgın bir sürgünün tutku ibresi.

Paris'te haşhaş ve sifilis.

Piza'da kafesin içinde yaralı bir çığlık.

Haydarpaşa garında

korkunç bir kader paylaşılabilir.

Paylaşılabilir: Rizikolar. gurur isyanları, bir obua sonatının
dibindeki hüznün, delisuda yenilmiş vurgun, delici seher duyuları,
gece ve birbaşnalık paylaşılabilir

bölünemeyen bütünlük.

Duyuyorum kimsenin duymadığını: Hazırlanıyor lağımlarda
milyonlarca fare terketmeye boruları,

hazırlanıyor çözülmeye

müthiş bir takırtı senfonisiyle
iskeletler: Herşey, ama herşey, vakitsiz bir ölüm dansı ☒
için ayarlanıyor ağır ağır
hızla
eklemliler, omurgalılar, sürüngeñler
ürüyor
katılmak için tam kadro
bu son sefere. Ve çatlıyor görünür
görünmez şehir: Aralanıyor çimento kalıpları, geriliyor
beton, ahşap dilim dilim ayrılıyor,
sıyrılıyor et kemikten
ve kimse farketmiyor.
Budur beni uzak adalardan çağırın
korkunç kehanet,
budur doruklarda yalvardığım
terkedilmiş tanrıların
kurup bekledikleri acımasız tuzak,
budur kimsenin beklemediği an
patladığında
damardan çekilecek kıpkızıl su: Oturdum mermer sıralarına ▣
yüzyıllardır ıssız kalmış bu tiyatronun
ve kendi yazdığım oyunun ≡
bütün rollerini
baştan sonra ezberleyip
yaktım replikleri: Şimdi unutuluş, başıboş heceler ve koyu ♁
sessizliktir hüküm süren
burada ve ötede
dinleniyor zaman ve hareket: Akarsu yeniden kaynağını ≡
arıyor. göksu bir yükseliş ≡
bir inmiyor. ölüsü bile gergin değil artık: Salınıyor sanki
herşey. sahıyor boşluk duygusu

boşluğun içinde
ve duruyor öylece: Uzamıyor, kısalıyor, genleşmiyor ve
daralmıyor madde

ve onu

bilen

tin.

Tin

yani büyük ve vazgeçilmez kuş. ♪

Uçuyor, uçuyorum

iki kanat darbesi arasında süzülüyor ardımdan bölünmez
bir ışık: Aydınlanıyor
ışığın hiç değmediği yer.
aydınlanıyor

kendisi

ışığın: Uykusuz bir aynayım ben:

Baktım, yansydın ve yansıttım herşeyi de
sırımda kamaşıp boğuldu

hakikî tortu: Yepyeni bir vezin. esrik ezgiler ve erden kelime-
ler arasında bölündü

içimdeki granit kıvılcım: Çıktım ve ağladım geceye doğru
ilerledi çığlığım

binlerce çığlığın ortasında: Sokaktan sokağa, haneden haneye
geçen dehşet dönüp durdu

yuvası dağılmış bir kilitte.

Kimdi gömülen mezmurlar eşliğinde,

dirilen kimdi

dört bir yana yayılırken ateşli su? ♪ 🌀

Sustum ve bekledim karanlıktan sökün edecek son yıldızı:
Orada bir işaret bekledim.

Uçuyorum işte ♪

bir kuyudan ötekine,

uçuyorum ve dolduruyor sahneyi
yekpâre,
umutsuz,
ıslak kanatlarım: Bu ertelenmiş düşüş, bu kana kanaya
sürdürdüğüm düş
götürecek mi beni kendi dibime?
Soru değil bu kıvrınma ki: Soru değil gizlenmiş hınç aklım
ve göğsüm dolu dağlayan
kor: Biliyorum, biliyoruz, biliyor herkes: Yazılsa da yeniden
yenilgi tarihi
kimsesizim burada
ve olabileceğim her yerde
her an kanıyor telâşlı gövdem: Beynim ve dölyatağım,
parmaklarım ve dilim kanıyor
döndükçe oğuldan ataya
kadından erkeğe ve hünsadan cenine 9 9
çehrem. etim. kıpırlar ve güdüler boyunca içim
uzaklaşıyorum kendimden de: Geçiyorum hızla zamandan
ve mekândan
ve görüyorum: Taptığım putlar, kılavuzum kösnül
kanatlı, oynadığım intiharcıl rulet
ve yıktığım
ve kurduğum kulelerden gözüken uçsuz bucaksız denizler,
bulutların arasından taşmış doruklardan
yanardağ yüreğine inip çıkan sabırsız soluğum
ve dokunduğum eşya,
kadınlar
ve kırbaç gibi gururum
terkediyor beni hızla.
Burada, bu somut ve sanrıl sahnede
anlıyorum baştan beri anlamsız olan tözünü şimşeğin:

Aydınlanıyor kendisi ışığın,
aydınlanıyor üçbin yıl önce
bu terkedilmiş adada
dimdik, kıvıl kıvıl, acılı tiradlar ve zaptedilmez kahkahalar
arasında yükselmiş mermer anfiteatrı
delen zamanın ışıǵı.
Biliyorum, biliyoruz, herkes biliyor ki
sahne boş,
sahne imgesi bomboş: Bir tek
amansız büyüklükte bir aǵın ortasındaki
sabırlı örümcek
bakıyor, görüyor, deliyor
birbaşına kurup çattığım oyuna yansıyan kıyamet fikrini:
Celâli ve kayıtsız koşulsuzum burada.
yenik fakat erişilmezim yaktığım dilsiz kandilin uçsuz
bucaksız ışığında,
acıyıam açtığım aykırı dalda.
hüner ve yaprak doluyum aykırı kökte,
mesihim beklendiğim yerde,
hastalığım bana bulaşan ellerde.
Bir noktayım gene de: Karanlığın kökünde çekilmiş bir
fotoğraf gibi
meni, cenin, enis,
nisada yoğunlaşmış bir çığlık, bir ürperti, bir devriâlem
tasarısı gibi
enlem, boylam, derinlik
ve kesiflik nedir bilmeyen bir leke, bir anı, bir cinayetin
arkasından kalan göz kamaştırıcı bir iz gibi
duruyorum
yokluk ve varlık arası.
Noktayım çünkü: Birşeyin bittiği an başlıyor birşey benden

eksilen yerde: Tenha
ve malıſer, cıva
ve bronz, eliſki
ve onay
peydahlıyor
elimdeki yorgun kalem.
Karşımda oturan kör falcının
geleceği gördüğü kürede
geçmiſe kâhin oldum ben: Sisın merkezine uzandım,
yangının ve kasırğanın merkezine: Gökkuşaağından geçtim aynı anda,
kirecin kükürdün içinden.
ilenmedim önünde uğursuzlukların.
küsmedim beni aldatan zamana.
dayandım
dayanılmaz olduğunda içimdeki
dışındaki basınç: Kapamadım gözlerimi, tıkamadım
kulaklarımı yükselirken uğultu, bir duyumu ötekinden gizlemedim
bir kez olsun:
Kavruldu tenim, kemiklerim koptu eklemlerinden bir
bir, tılandı damarlarım
ve nefes borum:
Buraya
büyük bir şiiri yazmaya geldim.
ağlardı geçen dakikaların içinden, ağlardı birkaç süslü
saat kırıntısına dönüşmüş
dev değirmenler: Herşey
öğütüldü orada: Heyecan ve kaygı, hüüzün ve tutku, şüphe ve
umut,
bir daha tekrarlanmayacak olanla
sonsuz kadar tekrar edecek olan,
herşey ve hiçbirşey

akıp gitti önümden.

Benim kendi hikâyem yok artık, yok benim kendimle
sınırlanacak bir hayatım:

Kaknusum belki,

belki kül: Öldüğüm gün çıkıyor hançeremden

ilk çığlık.

Onun içindir

sesimdeki çelişki dorukları: Bir heceden ötekine doğru
süzülürken

soprano, bas, tenor

çınlıyor duvarların arasında.

Ötededir oysa

genzimdeki dizgini çatlatan unsur: Şaşkın. kibirli, ham,
keskin, tortul, kıvrak

bir edâ fırladığında

arıyorum

çoktan bulmuş olduğum kıvamı:

Kuruduysam nehir

sönmüşsem volkan

kaybolacaksam yoldur

beni bana bağlayan zincir: Giriyorum cüsseden cüsseye ve
paylaşıyorum

paylaşılmış bir karayazıyı ■ ≡

paylaştırmak için.

Unutulmuş mezar yazıları, yakılmış vasiyetler, çöllere
gömülmüş cesetler, savrulmuş avuçlar dolusu kül

külrengi denizlere,

birbaşına şaha kalkmış isyanların arasından geçen
bir uçurtmayım ben: ☞

Kardeşlerim onlar,

yüzünü görmediğim sınır komşularım: Birleşmemiş bir

kavmin

hekim ve ecza, söz ve ceza
uçverdiği arı beyler.

Biliyorum

nereye iniyor

çıktığım basamaklar:

Bu sonsuz merdivenin

çünkü

başında ve sonundayım: Oyunun en canalcı yerinde çatlıyor
sahnedeki dev elmas:

Kırılıyor kapısı kafeslerin.

sessizlikle boy ölçüşüyor ses.

bir labirente açılıyor

katettiğim labirent: Yumurtada gizlenen korkunç soruya,
ünleme, taşkınlığa, yığıya. basirete. tenhalığa, gürültüye
karşılık buluyor yumurta.

şimşeğe bir karşılık

sem'âya bir karşılık

savaşlara bir tek karşılık

buluyorum burada.

penceremden bakarak

kuduz akısına şehrin ve zamanın ve insanların,

zehir zemberek.

Dinle ürkmüş

ve sığınmış âdemoğlu: Kıvranıyor iki ayrı kaynakta
dağlayan ve dağlanan uğultum:

Bir nehir için yatak,

bir başka nehir için bir başka yatak

hazırlıyor sözümdeki giz:

Akıyorum uykusuz bir çağdan uyanış deltasına doğru
iki koldan buluşuyorum

dışındaki tanıklar ile: Dünya içindeki dünyadır
beni kovalayan simsiyah düş,
dünya içindeki dünyadır
dinle
sıratla çaldığım benzersiz ezgi.
Dinle ve çıldır,
kırdığım kilitin mengenenin zincirin iki halkasının arasında
kimsenin tanımadığı bir dansı
kabul et
ve dinle, dinle
dinlenmiş fırtınanın,
gör çaktığını şimşegi,
duy elimdeki kan kokusunu
ve dokun: Papirüs. tüy. mürekkep
arasında seyreden
kahlredici unutuluşa
doğru salladığımı kırbaç bir kez daha şaklıyor yüzümde,
yüzünde, yüzlerce yüzde
oku
gülen ve ağlayan
ifade midir
yırtilan
baştan sona, dinle:

OPERA III
Tesniye

yorgun

sahte

gerçeğin

yorduğum

hasta

düşün

ortasında
kördüğüm.

Benim arı kaynağım işte bambaşka

bambaşka işte benim arı kaynağım

diyor bir ses.

Diyor ve birleştiği,

ayrıştığı,

yankı ve ayna

asıl ve sûret

eş, benzeş ve

kalles oyununu

sürdürdüğü

iki ayrı yatağı

aynı deltada

toplamak için

alfa ve zeta

elif vav ye

kanıyor:

us

su

Atlıyorum zerreden zerreye
ve büyüyor içimdeki senfoni:
Önümde çatılmış bir takvim,
kıpır kıpır oynaşan sesimde
hazırlanıyor
hangi yıl hangi saat
nerede
taşıp kuruyacağım.
Öfkem için dizgin
uykum için dikkat
kararsızlığım için bir tek zar.
kaç gelirse gelsin
çatlayacağım an için korku
kuruyacağım mevsim için
sabır, dua ve dipsiz bir kaygı.
oyuyorum yatağımı
ilk kez bir yabancıyla sevişen
taşkın bir ana gibi.
Oysa erim
doğduğumdan beri,
tohum ve sırrım
geçerken
kızgın kumun,
kaktüslerle beslenen
yılanların ortasından.
Nerede ne zaman tanrıyım,
nerede ne zaman mim –
toprağın neresinde
hangi gecenin içinde
bir çekirdeğim: Ne zaman
kendimim, kırbacım,

yılgıyım,
ne zaman suyum yalnızca,
bilmiyorum.
Bilmiyorum beni benden
uzaklaştıran asılsız gücün
gücünü,
bilmiyorum: Neden doğuyor
ve ölüyor
eteğimde
şchirler.

Taştığım ve kurduğum
için mi bu insafsız bereket?
Boğduğum ve inlediğim
için mi? Ben miyim
köpürmüş bir at gibi
acımasız, gözü dönmüş,
kararlı bir solukla
deviren
üstüme atılmış köprüleri,
içimdeki öteki mi
dinlemeyen,
yıldızları ve kahır ağıtlarını

Bir görünüp bir yitiyor
üstümdeki sisli kayık:
Yedi melek için yetmiş
anlam taşıyorum durmadan.
Yön ve yargı için melek,
sabır için melek,
güdülerim için bir,
sevdam için bir melek,
durduğum, kıpırdadığım
için birer melek,
imgelerim için, aç
ve kör nefsim için
kuduz, dingin melek.

    p
kaynağımda yakılan?
Bu nasıl bir akı
ki benden geliyor
ve bana zorbadır:
Tekbaşına, taş kadar
ağır, geçerken dağların
ve kumluğun arasından
arıyorum: Bulamıyorum
beni peydahlayan anlamı:
görüyorum: Suyum ve
hareketim, fel im ve
dansım, b y y m ve
tılsımım: Y z m n
arkasında bir başka yüz
duruyor, her eyde olduğu gibi.
 ki yanıma yığdığım
alüvyon cenneti, yatağında
biriken tortul kıymeti
farketineden
uyku ve uyanı ,
ezgi ve susku,
kin ve unutu 
geçip gidiyorum.
Saat beni de kam lıyor
oysa: Sallar ve tekneler,
yanıba ıma dikilen
görkemli saraylar, yüksek
kuleler, sarp kaleler
ve üzerime atılan
kibirli geçitler de

geçip gidiyor: Gülüyorum
ustalara ve işçilere
buyruk yağdıran,
dikilitaşlara adını
kazdıran
büyüklenme dolu
hükümdarlara bakıp,
anlamıyorlar ki
geçip gidiyor herkes
ve ben kalıyorum aslında.
Seyyahlarda bir ürperti,
tek başına
seher vakti kıyıma inip
beni durgun kılmak için
yakaran vakur fatihlerde
bir ürperti,
tam kavrarken
elinden sıvışıp giden
gerçeğe yaklaşmak için
çaresiz remiller açan
filozofta
aynı ürpertidir,
başıboş gövdemin doğurduğu.
Nice çocuk aldım ben,
nice ana ve ata,
nice orduları dağıttım
bir çırpıda. Deldim
kimse beklemezken
mevsimleri, aldığım
nice hasat ve hayvan
yanımda kaldı.

Bu tapınak,
bu korkuluklar,
çaputa sarılıp yüzüme
fırlatılmış nice taş
kazınmış dehşet imgeleri
beni kendimde
dinlendirmek için
bulunmuş yitik işaretlerdir
işte.

Birileri için tansık olan
ötekiler için gözdağıdır,
hiçbir yargıç ayırdedemez
cürümden erdemi burada:
Benim dağıtan, parçalayan,
esriten Anlam'ın içinde
balkıyan dokunulmazlığı.
Benim hiçe sayan cesareti,
inancı diklendiği yerde
zedeleyen benim. Nedir
kavuşanları bekleyen tuzak,

sığar mı kelimelere?
Sığar mı nefese ve parmakların
çıkarttığı seslere
bir uçtan bir uca
gömülüp kalan
umut ve karanlık?
Kimsenin canını yakmamak için
kesinlik. kandırmamak için
kimseyi: Şüphedir büyüttüğüm.
Kaynağında başka
bir dil konuşuyor insanlar,
kıvrılıp giderken
tuzun ve kalkerin arasında
bambaşka diller,
inerken deltaya karışıyor
biribirine sihirlerle kelimeler.

iki yanıma savrulmuş
karasevdahlıları bekleten kem
niyet nedir: Bilen ve
açıklamayan benim.
Yıldan yıla geçerek
yaydığım ninniler, ağıtlar
ve masallara serpilmiş
akıldışı motifleri doğuran
cüret için duran ve
kıpırdayan düşünce benim.
Diyorum ya, yok
içimde hazırlanan sözü
doğrulayan sarsılmaz bir gerçek.
Çağlar boyu karabasanlara
yataklık etmiş nice gece
geçip gitti
akıl edemedim sonsuz
sonrasız uykusuzlukta
beni bekleyen yorgun
fitili. Baktım ama
gerilemedim: Zayıf,
korkak, başta kendisi
herkese ve herşeye güvensiz.
vazgeçilmez bir bocalayış
içinde eğiliyor, bükülüyor,
kırılıyordu İnsan
ve kalıyordu gene de.

Umutlu, ☺

dimdik,

kılavuz,

yaratıcı ve küskün,

☹ Umarsız,
yenik,

aylâk,

duruyordu
gidiyordu
kahraman.

Deldim taşları ve
inatçı maddeyi, kollara
bölündüm ve topladım
gövdemde öksüz suları:
Uğuldadım, sustum,
söyledim
yumuşak şarkı ve taşkın
arya
içre sürdüm
ve değiştirdim
değişmez sanılanı.
Sürdüm tohumları
kısır toprağa doğru.
söktüm tek tek
atadan oğula kök salmış
meşeleri. Sevdim çelişmeyi,
kendimden beklemediğim
patlak versin diye bekledim.
Sevdim acıda gizlenen
acımasız çekirdeği,
anılarıma kazınmış loş
mutlulukları bir bir
sildim. Mevsimler geldi:
Çekildim umulurken,
yayıldım unutulmuşken.
Gördüm ve sevindim:
Kahıyordu İnsan.
Kahıyor ve kuruyordu

yıkılanı, dikiyordu ağır
ağır söktüklerimi, bilse de
biçemeyeceğini
ekiyordu haşhaş ve darı
ile deliniyordu toprak.
Çocuk tutuyordu dağlarda ↓
kadınlar, inatçı setler ↑
çekiyordu erkekler, ↓
türküler kolluyordu
haykırış dolu duaları.
Kimin adına ne söylense
boş şimdi: Hangimizin
korkusu ile boy ölçüşebilir
hangimizin korkusu, ♪
kimse bilemez artık.
Tanrı olmak istedik
onlar ve ben: Yalnız
kaldık, yolun sonuna
gelemeden. Pıhtılar
dolaşıyor üzerimde
ve içimde önlenemez
bir daralma yer ediyor
günden güne, savuruyorum
bir anda herşeyi de
inanınıyorum
dibimdeki sarsılmaz gücün
sarsılmaz gücüne: Sanki
dizginleri çelik sahipsiz
ve kuduz bir safkanım
ve anlıyor herkes
yuvarlarımdaki son öfkenin

yavaş yavaş dindiğini.
Var mıydı bu havzada,
ötesinde bu mağrur dağların,
benim için ayrılmış
bir tuzağın derinliğini
bilmiş bir kâhin?
Var mıydı yoksa
kıyıma inip ateş yakmış ☹
bir bilge de
duymamıştım sözlerini
çağlarken çalım ile?
Durup dinliyorum belleğinde
yer etmiş sesleri: Yakarış
ve lânet arası bir gelgit
içinde kurulup çözülüyor
efsunlu söz yumağı:
Krallar ve askerler,
hekimler ve hastalar.
şairler ve gebe kadınlar,
evliya ve esrik şaman
ayrı ayrı ve hep birden
kutsuyorlar beni
benden ayrılırken,
unuttuğum işaretler izliyor
unutulmuş harfleri,
birinin ölümü çağırdığı ☒
tan vakti
beriki yola çıkıyor:
Bulmak için
binlerce yıl önce yitirilmiş
ölümsüz

ölümsüzlük pınarını.
Bilmemişler ki
içimdedir
taun ve ecza,
bendedir aranan son su
ve sonsuzluk.
Mutlak olan ve belirsiz olan,
kök ve
uçarı dal
bendedir.
Düşünüyorum
günden geceye yoruyorum
çetin, karma düşlerimi,
ayırıyorum pusun içinde
mahfuz duran motifleri:
Anlıyorum şimdi
nerede ne zaman pastoral
bir şiirdim, nerede
ne zaman çiğ
bir trajedi: Anlıyorum
ve hiçbir şeye yaramıyor
anladıklarım. Ardıma
yığılmış ölü hülyalar,
korkuyum korkusuzlar için.
ta kendisiyim gerçeğin
imgeler dünyasında,
sınırsız bir kahkahayım
sığınırken herkes
ortasına karanlığın.
Düşünüyorum
günden geceye bakıyorum

durmadan etrafıma:
Dağlar, bulutlar, vadi
ve ağaçlar, uzun yağmurlar ❄
ve inatçı güneş dağlıyor
iki yanıma toplanmış
insanları ve gözbebeklerinde
çivilenmiş soru işaretini.
Çobanlar, işçiler, at 🐎
yetiştiricileri, ipince keman
ustaları ve yufka açan
kadınlar ve sekme taş ♪
oynayan çocuklar ve gebe ♪
ve kısır kadınlar ve ♪
dayanıklı ve vazgeçmiş
erkekler ♪
ve bu toprağı bir uçtan
bir uca katedip
dışlarındaki gizi
içlerindeki gizden
ayırmaya çalışmış
sessiz şairler: Bir dağ
kovuğundan çıkıp açık denize
kavuşmazdan önce geçtiğim
yerlerde sürüyor herşey.
Sürüyor herşey
ve yetişemiyoruz: Ne onlar
ne de ben, bu fırdöndü
hayatın toplayıp önümüze
diktığı şerite.
Biliyoruz ki boşunadır
büğetler ve asma köprüler,

boşuna bu öfkeli seller
ve inatçı, kurak keder:
Çeviremiyoruz bir dilden
ötekine, gökyüzüyle yeryüzü
arası donmuş acılı
bir kelimenin
bizi kendimizde mıhladığı
durumu.

Kimin ulaşıyım öyleyse ben
ki unutuyorum durmadan
taşıdığım bildiriden
taşan bu hırçınlığı?
Bilebilir miydim,
bilebilir miyim bugün
yarın

bir gün başlayan,
bir gün başlamış
taşkınlığı hızlandıran
ölçüyü kim
nasıl durdurabilir
gecikmeden? Köpük
köpük soruyum işte ben:
Bir an olsun ara
vermeden koşup gidiyor
içimdeki kuzgun akı
ve geçiyor yanımdan
umarsız, kilitli, şaşkın
mevsimler ve koşullar.
Geçiyor yapayalnız adamlar
ve aileler, kavimler ve
biribirine karışmış

ve güzelleşmiş budunlar.
Değişse de töreler
ve törenler, düğünler
izlese de ölümleri
değişmiyor çarkın unufak
ettiği bütünlükler:
Tam kavuşacakken
ayrılıyor halkalar
biribirinden ve
bambaşka yüzlere
aynı sûretleri yansıtıyor
taş aynalar. İşte can
veriyorum can alıyorum
beklemeden: Yerleşiyor
göçmenler, çadırların
söküldüğü yere kuruluyor
büyük kentler: Çoğalıp
güçleniyorlar, azalıp
erimeden önce: Kuruyor
çeşmeler, çatlıyor bir
bir kiremitler, durup
dururken çıkmaz oluyor
mahşer gibi kalabalığın
doldurduğu sokaklar:
Seher, öğlen, gece
bana dua edenler
bir çırpıda kargış
göçüyorlar öteye –
ötede farklıymış gibi
onları bekleyen karanlık.
Çivilenmiş bir yazgı mıdır

günün berisinde
pusuya yatan ve titrek,
boğuk kahkahalarla gülen,
bir tekerleğin
nereye dönerse dönsün
karşılaştığı kör an mıdır
bir kuşaktan ötekine
geçerken yüzleşilen kör,
bakışsız gözden
hızla ışıldayan?
Ademden doğma insan,
kan ve can, safra ve balgam
karışımı bir ulak olsaydım
bu yeryüzünde, nasıl bakardım
geçici toprağa, yağmurları
nasıl bekler, nasıl susardım
öteki canlılar aldığında sesi?
Ben ki her hücre için bir isim.
her hayvan için bir başka isim
arardım âdem olsaydım:
Yılmaz mıydım erişip
yitirdiklerim artarken
önümde, caymaz mıydım
sürüp giderken bu umman
su, durma tıkanca yolum?
Suyum oysa ben: Nasıl
bilmiyorsa kimse neden
bir uçtan ötekine sürdüğümü
yatağımda, bilmiyorum,
bilemiyorum ben de kelimenin
niçin anlama yaklaşmadığını.

Bilmiyorum: Neden donuyorum,
neden gürlüyorum, nereden
geliyor kaynağıma bu sancı,
kim yığıyor yanıma yöreme
bunca umudu. Bilmiyorum,
başkasının anlamadığı bu
dilde söylediklerim uzanıyor mu
uzakta delirmiş akan
kardeşimin kendi öfkesiyle
çınlayan kulaklarına.

çınlayan kulaklarımda
bildiğim bir dilden sözler:
Doluyum. dopdoluyum hüznle.
Herkesin tanıdığı, kimsenin
bilmediği bir doğa içinde
pekişiyor yatağıma deşen huy.
Ben miyim öteki, yoksa aslolan
ben miyim: Aklım serseri mayın,
güdülerim bulutsu, efsaneden
efsaneye sürükleniyor deli adım
adım adım. Çağırışımın tutuk
kaldığım an, uçtuğumda taş
kesilmem mi isteniyor, soruyorum,
sormuyorum. İki ayrı rahimden
babasız birer kardeş, o ve ben:
Biliyoruz ki paylaşacağımız bir
tek ölüm var. İşte aramıyorum
arkasında yansılarını, bu dünyayla
öteki arasında arıyorum arandığım
yeri: Delişmen bir güzelliştir
melek yüzümde açan çıban,
kin ve pusudur uyuduğumda
esrik bedenimden umulan:

Benim sanki, benim belki
insanların ve düşlerin ortasında
uğuldayan talan.
Eğilip dinlenilse: Mırıldandığım
ezgi ilk sabahta yumuşak
bir çağrıdır. Yükselirken güneş
muzip bir saat tıkırtısı. Tam
tepemizdeyken kaynayan arı
şarkı. Sonra inerim merdivenden,
ağır aksak bir promenade.
Ve uzun bir pusudur akşam:
Geçer coşku ağtın içinden.
Gece: Gelir gelmez koyar
bilinmezliğini: Gelir,
gelmez mi sanılır yayıldıkça
çekirdeğinden karanlık:
Eğilip dinlenilmez sesimdeki
ses: Tıpkı hayat gibi.
Zamanın ve mekânın
içinden kaba bir kıvamla
geçer insan: Işık ve koku,
yağmur ve sis, rüzgârı
kamçıl原因 ve rüzgârı
dinlendiren sanki göz
ve tekdüze bir tekrardır.
Sınırsız bir çelişki kuyusu
yankılar sesimdeki sesler:
Bir andan ötekine renk,
tını, sayı, duruş ve kovuk
değiştirir acılı sözüm:
Eğilip dinlenilmez.

Biliyorum

ben de sağırun ötekine,
sağırum yanıbaşımda
yanlış anlaşılan öfkesiz
kardeşimin öfkesine,
sağırum en yaralı
günümde
kendime bile.

Bekliyorum gene de
tükenmiş bir umudun
eşiğinde: Eğilecek, duyacak,
unutacak bir tanıgın
beklenmedik kıpırtısını.
Budur besbelli bir çırpıda
değiştirecek olan
herşeye sinmiş anlamsız
gerginliği: İnanmıyorum ki
altındır susku, inanmıyorum
ki: Bekleyişin altında bana
ve benden öteye uzayan bir
heyecan yatmaktadır.

Herşey yanlgı ve sanrıdır
aslında: Mevsimler, toprak,
dolunay ve gelgit, şölenler
ve hasat, tutulan yaslar da
tutulan tutuşulan sevdalar da ☺
boşunadır: Eğilip çözmedikçe
avcumuzdaki düğümü
aklımızda donmuş ünlem.

Akıyorum durmadan ben. 䄂
Akıyoruz toplanıp dağlardan

denizlere doğru, burada
ve başka yerde
gövdemizdeki telâş,
gövdemizdeki irin,
gövdemizdeki tuzak gizliyor
akıp giderken taşıdığımız
büyük durgunluğu.
Akıyoruz durmadan
başladığımız noktadan
başladığımız noktaya doğru.
Doluyum – nasıl dolup taşmam ki
hunca özen ve berkitilmiş sevgi
beni yalnızlığın ortasına
indirdiyse nasıl taşmam
taşlaşmam ki
dönüp bakarken kavrulan şehre.
İşte aynı yazıdır yüzüme
yüzüne yazılan: Aktıkça silgi
ve kalem için bâkî tekrar,
bellek ve unutuluş için yorgun
beşik. bizi birleştiren de
ayırان da bu kalles yazğıdır.
Unuttum tek tek Fırat'ın
aklına kazılanları, aynalara
Mecnûn yansıdım. Taştım
kurduğunda, durduğunda
durmadan aktım: Birimizde
çelişen doğrulandı ötekinde,
sonra bir gün
karıştı çan seslerine davudî
ezan: Geldi hahamlar ve

kuzeycil bir şaman, geldi
zenci büyücüler ve doğu
yaylalarından kopma keşişler,
gömdüler tanrıyla insanı
beraber: Öldü toprak,
çekildi ıhlamurlar ve nilüferler,
tabletler parçalanıp karıştı
kumluğa, krallar ve bedevî
çobanlar yanyana öldüler.
Yaşadım ve unuttum
ben. buluşmalarla tansıkları.
Kayboldu bir bir adıma dikilmiş
korkuluklar, söylemedi kimse
ezberlediği kin dolu türküleri:
Beklendim ama, beklettim.
Yaradılıştan mıdır içimde
kabaran acımasız gazâp,
beni delirten bende gizil
bir kıvılcım mıdır, kimse
bilmedi. Kimse bilmedi nerede
tohumum nerede ağulu meyve,
beni kendime bağlayan zincir
dilimde midir bağrımda mı
kimse bilmedi: Tefsirler
tutarsız, gözlemciler kararsız:
Lokmanlar için cıva bir belâ,
şairler için çivi bir simge,
mimarlar için kara bir çağrırım
akıp giderken. Deli gözleriyle
karanlıkta zabıt tutan tarihçi
için tekinsiz dekoru görkemin

ve yıkımın. Kimse yazmıyor
deltada salınan kaçınılmaz
buluşmayı: Kimse yazmıyor
bu toprağa ödenmiş kanı,
insanlar ve altın, araçlar
ve milyonlarca bitmemiş düş
toplanıyor mu, hiçbir cümlede
okunmuyor bu ana anlam.
Sanki iki aykırı meleğin
kırankırana zorlandığı
bir satranç partisinde unutulmuş
hazin. silik. vazgeçilir birer
kukla-taşız: Aynama yansıyan
sessiz taşkınlık! Bir yazgıysa
altımıza kazılmış bu derin,
acımasız yataklar: Nafile
dönüyoruz dönüyoruz durmadan:
Yoktur denkleşecek bu yeryüzü
uykusuzluğuyla, yoktur
ödenecek bir bedel: Bu keder,
bu yalnızlık, bu çığrından
çıkamamış ünlem için.
Bak: Bir fırlıdağım ben.
Bak: Yüzüyor üzerimde
altın harfli şiirler ve töreler,
birlikte çöküyor çelişki ve
uyum: Bir tortu ki
eşi örneği yok zamanın kör
kuyusunda. Bak: Yumuşuyor
bendeki saplantı sende,
dinleniyor dingin yüzünde

yüzümdeki derin fırtına,
önsüz arkasız sessizlikle
selâmlıyorsun
herkesin beynini zonklatan
önsüz arkasız uğultumu: Akıyorum ☒
ve duruyorsun, durma: ☐
Tayf için kör karanlık, ■
hareket için inme,
yankı için bomboş ses,
gözbebeğim için aksın. □
Uykundaki çöl için düş kıpıları,
donmuş sandığın kanın için ısı
sunuyorum: İnerken kavuşacağımız
ve yiteceğimiz denize kabarıyorum
ve kabarıyorsun aklın ve duyunun
ötesinde: Kabarıyorum önlenmez
bir hazla kabarıyorsun: Gökyüzü
ve toprak arasında deliriyor
gövdem, gövden: Dipsiz bir
panik içinde oynuyor yerinden,
bak: Taşlar ve insanlar,
ağaçlar ve hayvan sürüleri,
oynuyor yerinden, kelimeler.

Ve silkiniyorum
kapıldığım derin uykudan:
Kadavralarla binlerce
hayvan leşini sürüklüyor
gövdem. Tomruğun ve
kütüğün, omacaların ve
serseri dalların yerini
almış kökünden söktüğüm

ağaçlar: Meşeler, gürgenler,
çınarlar ve dev fıstık ağaçları
katılmış önüme gidiyorlar.
Biliyorum ki kimse yalvaramaz
inip kıyıma: Analar oğulları,
babalar oğulları arıyor,
oğullar ki boğulmuşlar
tahıl ve keçi peşindeyken
unutup
köpük köpük kudurmuş
etimin dinmek bilmez
şahlanışını. Görüyorum ki
evler çatısız, pazaryerlerinde
fırdönüyor fıçılar ve peynir
kalıpları. Görüyorum: Yitik
keseler peşinde yitik tüccarlar.
muhafızları dağılmış
bir sarayda ağlıyor güçsüz
hükümrân aileler: Kimsesiz
ile soylu paniğin ortasında
eşleşmişler. Bir tek kovuğa.
ine, çöl höyüğüne ve tepelere
itilmiş olanlar hareketsiz:
Onlar ki çoktan toplamışlar
izlerini ve bir bekleyişin
sonunda durgun ve hüznü.
seyrediyorlar çatlamış
öfkemi: Ellerinde taş
levhalara işlenmiş dizeler,
baştan beri inanmamışlar
gökyüzüne ve yeryüzüne,

inanmamışlar altın
sikkelere ve tapınak
mühürlerine, hiçbir
hiçbir gün boyun eğmemiş
kalpazan gücüne
sim sırmalı giysileriyle
askerlerin koruduğu
tahtların. Çekip gidecek
aralarından birkaçı,
daha doğru bir hayatın
arandığı derin vadilere,
bekleyecek birkaçı: Yeniden
kurulacak düzenin içinde
görmek için sahte ile has olanın
paylaşacağı kıvamı.
Ve akacağım ben 𐤀𐤁𐤁𐤁
yaz ve kış ve bahar
besleyeceğim boğduğum
toprağı bir kez daha,
kaskatı kesileceğim
gün gelecek azar azar
kusacağım içimde biriken
nefreti: Obaların yerini
alan şehirlere götürecek
delik deşik masalımı
suspus, ağır ozanlar.
Arıların ağı
akreplerin bal toplayacağı
bir son güne erteleniyor
bir kez daha
bu deprem temposu:

Öylesine katı bir yasa ki
çarkın dişlileri arasında
yaşanan, herkes görüyor da
çözümü kimse ona ulaşamıyor.
Bulutlara yön veren
rastlantı dünyası insanları
kavuruyor: Farketmiyorlar
içlerindeki ecinninin
ince bir eğimle
içimizdeki ninninin
uzağına gittiğinin. Dönüyor

ve
çark,
dönüyor
herşeyi
ve
herkesi
donduran
soğuk
sessizlik.
Kimim ben.
kimiz biz.
onlar kim:
Kim
soruyor
bu amansız
biteviye
soruyu
ve kim
kasılıp
kalıyor

yankısız,
buzul:
Ve çark
dönüyor
ileri
geri
akıyor
Zaman
içinde
gövdemiz.

Akıyorum: Doğmuş ve burada
hemen bestelenmiş eğik
bir ezgiyim.

Bende kalan

tin midir?

Sorularım birer hançer.
bir burgu mudur soruşum.
ben miyim erteleyen
ve kıvrımlarda oyalanan
yoksa bir başkası mı
ka
iniyor çıkıyor içimden?
Sonsuz.

gemsiz

bir arayış

sonsuz gemsiz bir arayış

burada,
buradaki
topaç
hakikat
ve

ayırışıyor

Akıyorum: Ölmüş ve orada
hemen bestelenmiş dimdik
bir ezgiyim.

Benden uçan

Yanıtlarım dipsiz birer kın,
bir burgu mudur susuşum,
ben miyim çatlatan sabrı
ve dörtnala koşan, varsa
yoksa bir benlik mi bir baş-

benlikten seyirten?

Sonsuz,

gemsiz

bir bekleyiş

sonsuz bir bekleyiş

karışıyor

bin bir
ikiye

bin bir
ikiye

böldüğümüz
durumun
bölünmez
atomları
biribirilerine.

Tanrı mıdır
eşiğimde beslenen
umarsız kul,
diyorum.

İnsan mıdır
beşiğinde beslenen
umarsız kul,
diyorum.

Diyornuz ve kırbaç gibi
şaklıyor sesimiz
sözümüz
kendi kulağımızda.
Bu tehlikesiz kahkaha.
bu ürpertici suskunluk.
bu davranmak ile
çekilmek ara-sı
durmadan salınan
ve sarsılan gergin
organ çatlayabilir
her an her yerde:
Öyle bir noktadayız ki
kendimize gelmemize
ve kendimizden
geçmemize ramak
kalmıştır. diyor

bir ses:

Öyle bir vurguyla dokunuyor ki hecelere ve kelimelere kan oturuyor
her cümleye kan oturuyor ünlemle ünlemsiz dokularına çirpıntılı an-

bir ses:

lamaların bir sessizlik bir başka sessizliği hazırlıyor sanki övgüler izli-
yor karaçalmaları söz yeniden doğuyor ve yeniden çağırıyor çağırış-
tırıyor ölümü dirimi tenhayı mahşeri besliyor aynı anda aynı musluk
kusuyor tanıdığımız bütün akıntıları.

Bir satırdan

bir satıra

bir satırdan

bir satıra

dönüyor

dönüyor

sine:
Sarkaçtır

salınan
üstümüzde.
Merdivendir
önümüzde
tırmanan.
içimizdeki
sokaktır
çıkmayan,
çıkamayan
kör duvar.

Ve dindim işte,

Dinlendim,

gevşedi ve eridi kabaran çılgın kan,
durdum sanki Tarih'ten hızla geçip:
Burada ve şimdi, biraz sanık, çokca
tanık: Unuttum görüp bildiklerimi
bir bir, beni aşanı da benden taşanını
yanına usulca gömdüm.

İçimde

bir kanama,

, bir kanama

ortada
büyük, dol-
durulmaz
boşluk
içinde
kaynaşıyor
geçmiş
ve
gelecek,
içiçe.

Uzun, dişi saçlarımı
tarıyor engin zaman,
küçük bir taş atıyor
küçük bir çocuk,
küçük bir taş daha:
Uzuyor ufka doğru
kilitli kafes halkalar.
Ve uzun, dişi saçlarımın
arasından akıyor
birkaç şaşkın hayvanın
leşi, akıyor ağır ağır
kurumuş bir dal,
akıyor bulanık yüzüme
yansıyan durgun
derviş çehreleri:

Daralıyor içimdeki halka,
daralıyor ufka doğru
bende birikmiş anılar
ve kaybolmadan önce
son bir kez parlıyorlar
üzerimden geçen güneş
gibi. Küçük bir taş daha
atıyor küçük bir çocuk:
Herşey başlama noktasına
doğru geriliyor hazin
bir hızla. Tarıyor
engin zaman uzun, diri
düşlerimi besleyen bütün
renkleri, küçük bir taş
daha atıyor çocuk:

Gömülmüş harfler
ve sûretlerde
okunuyor
o tuhaf yaradılış
ve göç öyküleri,
yitik dikilitaşlarda
yürüyor en masum
ve canalıcı
kahramanlık
şarkıları.
zorlu ninniler
ve zorlu ağıtlar
kesiliyor
tam ortasından
kırık tuğlalarda.
yağmurlar siliyor
ipek rulolardan
coşku ve hüznün
kutuplarını

ve biliyorum,

unutuyorum

ve biliyorum,

unutuyorum

otların adını
ve kapsamını
vazgeçilmez
reçetelerin.
Duaları ve
kemsözleri,
masalları ve
masalsı gerçeği,
çoğaldığı yerde
umudu,

çoğaldığı anda
kara bulutları, ■
çoğaldığı için
boyun eğmeyi
ve katlanışı

unutuyorum.

Unutuyorum:

Kimler gitti,
kim direndi.
hangi tümülüsün
altında
hangi iskelet.
hangi çukurda
ne kadar kül
bekledi. bekleyecek

unutuyorum, siliyorum.

Siliyorum:

Fermanları ve
taşa derin
kazılmış yasaları.
soluk kesici
korkusuzluk
destanlarını.
soluğu kesilmiş
korkakların
damakta kurumuş
delik deşik
türkülerini,
herşeyi ve
hiçbirşeyi
kateden çelişik

damarlardan
akan kanı
ve pıhtıyı

siliyorum.

Ve akıyorum belli

belirsiz kaynaktan deltaya deltadan kaynağa ayrılıp birleşiyorum
ayrılıp birleşiyor bengi vaat ve bengi ceza içinde geçiyorum tepelerin
ve koyakların arasından akıyor

dinmiş,
dinlenmiş
öfkem ve
neşem.
Dinmiş,
dinlenmiş,

dinliyorum,

dinliyorum:

Bir karınca
kavırıyor çöpü
ön ayaklarıyla,
çoban ilk soluğu
deniyor kavalında,
ağaçtan bir dal
kopup düşüyor,
yeni bütetler için
kütükler kesiliyor
kıyıda, savaşmaya
hazırlanıyor yeni
ordular eski
ordularla,
gökyüzünde yeni,
yepyeni bir fırtına,

yeryüzünde diri,
dipdiri bir yangın,
yeraltında kem
bir hareket
dinleniyor.

Bu amansız bırakılmışlık.

bu gitgide yayılan gergef telâşı,
kimsenin kimseyi anlayamadığı bu kör dil,
bu kuyunun, kuyuların içinde terkedilmiş anlam,
bir yerden bir yere kaçan ve hep aynı noktada buluşan
yaralı umarsız yitik boşgöz kırgın ezik bölük pörçük aç ve gergin
çocuklar kadınlar köylüler askerler fakirler serseriler ve yorgun kral-
lar bilmiyor ki kimse ne zaman nasıl nerede başladığını bu zorba hayat kılı-
fının neden sürüp gittiğini ve neden yayıldığını bu önlenmez yangının
bilmiyorum benizi payıma düşen ne payıma düşen benim
hangi düş hangi gerçek hangi el düşürdü
bu kıvılcımı bu kurumuş şehre
kimdir sıfırı burada bilen
bilmiyorum.

1985-1986

OPERA IV
Mahşerin Dört Atlısı

Belki de bir tek simge saymamışlardı
o atları : Alışınıştı herbir adalı
uzun yolculuktan eli dolu gelmeye:
İskenderiye'den San Marco'nun kemikleri.
Doğu'dan –diyordu kaynaklar belli belirsiz–
iki görkemli kolon ve İstanbul'dan
–1402 talanından sonra– sökölüp
getirilmiş o tuhaf, ölümcül atlar:
Belli ki o atları simge saymamışlardı. ٢
Neredeyse altı yüzyıl geçmiş aradan.
güç ve görkemden eser yok şimdi burada:
Her yıl birkaç milyon turistin sırtından
beslenen büyük bir parazit artık şehir.
Suyun tırmanıp ağır ağır çürüttüğü
taş ve kil değil aslında: Miyatsa bu.
doğa koyu kirli tarihten sıkılır da.
Ama yoktur gururu restore edecek
uzman ve yöntem, hele ki Erk:
Bir kez yitirmeye görsün: Dönmez geri.
dönse bile: Kişi bilir, öğrenir. taşır
onun fânî yanını – bir kadın gibidir: ٩
Nasil olsa kafasını çevirip başkasına
bakar, gün gelir.

Oysa duruyorlar: O atlar.
Burada değil, ötede bir yerde
sürüp gidiyor simgeledikleri.
Bu muydu tamıtamina Ezra'yı
çileden çıkartan, kültürün altını
yitirmesi mi yoksa deli saçması
bir para teorisi kurmasına
yol açmıştı, sanmıyorum:
Peşpeşe pathiyor geceyarısı
Nikon'ların ve Yashica'ların
flaşları: Amerikalılar ve
Japonlar atların fotoğraflarını
çekiyorlar. paralel açılardan.
Az ileride katolik Venedik Bankası
change exchange bürosu açmış:
Vitrinde dolar. yen ve markın
karşılıkları altında ezilmiş
ufalanıyor Venedik sikkesi. ©
Birden o atları Bizans'tan söküp
getiren zorba zihniyet fırlıyor aklıma:
Dört bir ucundan tutuşmuş Konstantinopolis'i
Villehardouin'in tuttuğu kayıtlardan
diriltiyor imgelemim. Kimse bilmiyor mu,
soruyorum: An gelip simgenin anlamı
terkettiğini, soruyorum: Bilmemiş
olabilir mi baştan uca hükümrân
gövdelere dikilmiş hükümdar kafalar
bu daracak arayı? Fırdönüyor
kurduğum cümle, benden ayrılıp.
Roma'daki imparatorluk atölyelerine
binmiş telâşlı hatırlıyor içimdeki tanık –

ben ki ileri geri bir son yolculukta
sonsuzluk vehmiyle çağıldadım durdum:
Biliyorum

kızkardeşinin ölüsünü soyup giren
imparatorun kuduz kuzgun taşkınlığını
doyurmayan güçsüzlüğün sığası nedir:
Bir adım daha kalmışsa kıyamete
onu da hızla katetmek gerekir.

Trajan taşımış o atları Roma'ya.
Orada dingin, oturmuş, kendinden emin
birinin adma, huysuz, beklemişler:
Tarih bir ecinnidir çünkü, çünkü
bayraklar ve törenler, kullar
ve köleler yayılsa da dört bir yana
sokulur ansızın koyu bir ışık gibi
gece: Bir sabah kampanalar onun
için çalınır. Taht ve taç kış ve baş
değiştirirken belli belirsiz bir
kişneme duyulur ve yeni bir sikke
için yepyeni bir kalıp dökülür.

Carlyle diyor ki ... aslında çok da önemli değil
Carlyle'in ne dediği: Evrenin yazgısını
kahraman mı belirler, kararları mı
belirler kahramanların çarkın dönüşünü?
tarih bütün sorulara eksik karşılık verir.
Çıkıp bir tepeden bakarım kente. kent
fokurdar ve siner günden geceye kendi
özel ritminde bir koşudur atların
durup yüksekten hep seyrettikleri –
ve dinlenir altın iki tabaka arasında
zengin, sert, dayanıklı, seyrek madde

zamanın akışını da zembereği kuran
ve kıran eli de o tutar, kaldırır ya da
böker: Kıyasıya kırasıya: Büyü.
Herkes adını biliyor ve koyuyor sarı çil
ışığın ve herkes yanılıyor onu bir simge
olarak okurken: Japonya'daki hanedan
savaşları ve Fetret devri ve Maya'ların
apansız çöküşü ve mare nostrum'un
küpeli korsanları ve Baharat Yolu'nun
amansız pusuları tekrarlanıyor
29 krizinde ve Reich kasalarında
ve Güney Afrika'nın kuytu madenlerinde.
Geceyarısını epey geçtiğinde saat
kuzeyden gelen uğultulu rüzgârla
kampananın sinsi ezgisine karışıyor
atların belli belirsiz kişnemeleri:
Uzakta bir noktada, hors catégorie
bir otelin lobisinde uykusu kaçmış
bir sanayiciyle konuşuyor sessizce
iki Avrupalı parlamenter ve Vatikan'dan
Washington'a ertesi sabah uçacak sıska,
uçuk benizli bir Kardinal yardımcısı –
Sovyetler'in savunma bütçesinden eksilen
birkaç sıfır ile birleşmeye hazır yeni
Almanya'nın topladığı som külçeler.
Ve iki adım ötede, otelin cephesinin baktığı
büyük alanda ufak bir ateşin etrafında
toplanmış tedirgin sakallı çulsuzlar
ve gövdelerindeki büyük kıpırtıyı güç belâ
zapteden genç kadınlar: Az ilerideki
devriye polis arabası olası bir taşkınlık

için tetikte tutarken koyu hüznün sirenini
biçâre bir ekoloji tartışmasının içinde
ara vermeden şaşırtıyorlar kendilerini.
Seher yaklaşırken dönmeye başlayacak
Wall Street Journal'ın yeni nüshasını
pırıl pırıl basacak olan pırıl pırıl
rotatifler ve bir haberin satır arasında
örtünecek, ancak birkaç anlamsız uzmanın
gerçek anlamını ve yol açacağı kasılmayı
kavrayabildiği son Dünya Bankası kararı.
Saat farkıyla günün bütün hallerinde
yaşıyor Banka'nın Dünya'sı o saat:
İkinci namazına gidiyor hançerli
Güney Yemen'liler, Çin'in dört bir
ucunda dönüyor bisiklet tekerlekleri.
Buenos-Aires'te salaş bir gece klübünde
çalınan ilk tangonun ilk notalarına
karşıyor New Orleans'ta bir sakşafon
solosu: Kibutz'lar, Kolhoz'lar. bir
Moğol çobanı ve Toros'larda yaylaya çıkmış
köylüler ve Prisunic işçileri ve bir sauna —
işletmecisi ve Mozambik'teki koruma görevlileri
uyanıyor ya da uyumaya hazırlanıyorlar.
Bütün enlem ve boylamlara hâkim dingin
ve kaotik bir ritm duygusu: Greenwich'de
eski ayarları tazeliyor yeni bir memur.
Bu yüksek aymazlık içinde oynuyor ibreler.
bir saniyeden ötekine tik tak atlıyor
kol saatları: Has altın Güneş bir doğuyor
bir batıyor sanıyoruz biz ve: Duruyor o.
Ürpertili bir endişe dalgası yalıyor serin

sabah inerken San Marco'daki atları
ve yirmidört saat çalışan bilgisayarlar
saptıyor yirmidört ayar altının dünya
ayarlarını – kimse bilmiyor ki büyük
bir felâketin tartımına hazırlanıyor
yerkürenin en hassas terazileri.
Bir kez daha kaldırıyorum kafamı
dipsiz bir çölü yansıtan küremden
ve soruyorum karşımda bir görünen
bir yiten ısrarlı gölgeye: Neden
çöküş zamanında, Friedrich.
gerekmesin ki şairler? Benim adım.
demişim, doğudan gelen bir suyun ☼
üzerinde yazılı. Yüzüm. oturduğum
yerden bakacak olsam ya var ya yok
suyun yüzünde. mişli geçmiş zaman
ile uçsuz bucaksız bir gelecek
zaman arasında kayıp gidiyor
geleceksizliğin içindeki geleceksiz
gövdem. Karşıdaki konfeksiyon atölyesinde
hızla üretiliyor korkunç bir hızla kapışılan
ucuz birörnek giysiler, kimse durup
tartmıyor düğmelerin ve teğellerin durumunu,
yanılıyor – ben bu satırları yazarken henüz
yaşayan – kuşcu dostum: Kimse Marx
okumuyor artık, dikiş dikerken bir yandan da.
Öğle molasında Mc Donalds'dan cheeseburger
ve diet cola getiriyor uzun ileze yüzölçümlü çocuklar,
savaşan orta saha ve 3-5-2'nin
en doğru yol olduğunu tartışan çırağların
bir adım ötesinde, sessiz, Ebru Gündeş'in

kasetini dinliyor kızlar. Benim adım
batıdan gelen bir suyun üzerinde yazılı. ≡
Harfleri, heceleri, kelimeleri o an aynaya
tutmak gerekiyor, gergin ve atak cızıgını
o anda bambaşka, kopmuş bir kulakla
dinlemek gerekiyor ki dokunulduğunda
çarpıp uzaklaşmasın uçarı anlamım
beşik ile tabut arası hızla geçip giden
boyutunda vaktin, sözdiziminde
karışıyor bütün takvimlerin serseri
mantığı ve dağılıyor paragraflarım.
ben graf! diye bağırasıya uzaktan-
biliyorum alfabetanın hepten okunaksız
olduğunu, elimle çizdiğim çivi harflerim
daha da ince bir göz ayarı istiyor inişte.
içimde tırmanan yaralı ünlemin.
biliyorum, boğulup gitmeye aday
farklı oktavlar aradığını ve gece
vardiyasından az önce son sigarasının
dumanlarını savuruyor balkondan. cinnetine
bir adım kala durup bekleyen yorgun
bir usta, kesişiyor bakışlarımız tuhaf
bir trigonometrik denklemde ve anlıyorum
çok geç anladığımı şiirimin artıdeğer
katsayısını, kim çözebildi sevgili Friedrich
Diotima'nın sahici gizini ve altından
meselimin küpler dolusu gizlerini
kapatan gizli mağarasında
kapan susam kapan
bir tek günün belli bir saatında
bir anlığına yanıp sönen kılavuz ışığı,

kim yeltendi girmeye göze alıp
kapanında kan içinde kalmayı
satırlarının arasında dönen
o deli dîvane tesbihin yetkin mantığında
dağılmayı, bulunduğu noktadan
bulunabileceği her noktaya saçılmayı,
nereye, boşver, yazıldıysa yazıldı
bir dönemeçte silinecek adlarımız–
durmadan dönüp içinde maymuncuk
aradığım, yarıyariya aç farelerin
kemirdiği Fourier'nin sayfaları
uçuşuyor başıboş rüzgârda:
Bir otomat gibi geziyorum
fısıltıların arasında. çmlıyor
kırık kahkahası aynalarda
deliren eşimin kulaklarımda
ışığına kavuşarak keskin
bir usturanın. Soruyorum ya hep,
sorsam ne olacak, ne olabilir,
olacak, tutup kendimi sussam. Bir defa
daha kararıyor küre ve kalakalıyorum
bambaşka bir odada: Ne zaman geldim
buraya, kimim şimdi ben ve neresindeyim
kendimin? Donakalıyor sonra soru,
rastladığım onca yanıtın arasında
büzüşüp kuytu bir noktaya çevrilerek.
Ziegler'in söylediklerini düşünüyorum
kendi yaşadıklarımla yüzleştirerek,
neden Birleşik Arap Emirleri'nden
sonra kişi başına gelir payı en yüksek
ülkedir İsviçre, sanıyorsunuz diye

soruyor televizyon ekranından dimdik bakıp: Kirli para bizim buzdolabımızda © korunuyor demeye getiriyor: Marcos'un külçe altınlarıyla karısının elmaslı ayakkabıları ayrı kasalarda bekliyor olmalı, kadın özgür olmalı İglesias ya da Hamilton'ı içine çekmekte, || Çavuşesku'nun cennette kullanmak için ayırdığı dolarlar, Noriega'nın ve Duvalier'nin çuvala Zürih'e indirilen servetleri kokain mafyasının geliriyle yıllardır komşu oturuyor ve çukulataların, ineklerin, dünyanın en temiz kenti Cenevre'nin arasından akıyor kan, lağım ve petrol. Herşey 1685'de Nantes'da başlamış aslında. Protestan İsviçre Bankası kaçak para üzerinden çalışmaya o zaman yönelmiş daha ve 1945'de Nazilerin altınlarını hızla ama yüksek faizle dövize dönüştürene dek artmış ivmesi çarkların. Buna karşılık, diyordu Ziegler, gözleri ekranı delerek, Yahudilerin paralarını olabildiğince geç iade etmek için en usta avukatlar işe koşulmuş. Zaman yasaların bıraktığı loş boşluklar arasında ağır ağır yol almış. Para aklamamanın kolay iş olduğunu sanmasın kimse: Ne iz ne de kanıt bırakılır o garip işlem

dizisinde, nakit olarak ödenen
marksa önce yine sonra dolara
dönüştürmek şarttır: Silinmez
kolay kolay kağıtlara sinmiş
kir: Parmakizi değil ki bu,
kan pıhtılaşmış ve sökülme
nedir bilmez bir türlü: İşte
Humeyni'nin North'dan aldığı
silâhlar için, diyor bir uzman.
yarısı cash yarısı kokain olarak
yapıldı ödemeler: Parayı pak
kılmak için birkaç hayalet
şirketle bir avukat ordusu
çalıştı. Atlar belli belirsiz
kıpırdıyorlar. Uzun bir gece
başlıyor: Kasaların, tahvillerin
ve borsa telefonlarının dinleneceği.
Bir tek rulet masalarının tath
fırıltılarıyla bakara oyuncularının
tedirgin edici sessizliği duyuluyor
duyuluyorsa. Birinci cildi okuyorum
ben, ağır ağır, ağır notlar alarak
hızlı bir elyazısıyla. Paranın kendisi de
mal olduğuna göre, diye yazıyor British
Museum'un kütüphanesindeki bir masada,
sermaye yalnızca ve topu topu mallardan
oluşur diyebiliriz. Az ileride, herhangi
bir mal, sözgelimi bir sayfa şiir (her
buğday gördüğüm yere şiir yazıyorum),
şu kadar ipek ya da altın ile değiş
tokuş edilir, kısacası, olabilecek

bütün oranlarda, başka mallarla,
diyor: Şiirin birden çok değişim
değeri vardır demek ki. Bunları
üçüncü ciltte karşılaştığım örneklemeyle
yanyana getiriyorum: Eğer, satın
alan için ceket parasından daha
değerliyse, satan için de para cekete
göre daha faydalıdır. Çıkamıyorum
kendimi kapattığım labirentin içinden.
içimden bir Dedalus geçsin çıksın.
bekliyorum, kıvranarak, binlerce
sayfa okuyup kenara notlar düşerken.
Zaten, diye mırıldanıyorsunuz. bütün
bunları Aristoteles'den çekip
çıkardığı gün gibi aşikâr : V. 5. 19
ve ötesinde herşey tek bir şeyle
ölçülmeli demiyor mu o uyuz Atinalı.
para gelecekteki değıştokuşlar için
bir güvencedir demiyor mu, bizim
sakallı mal paradan kağıt paraya
geçiş i yakalamış fazladan, anlaşılan.
Owen'in kurduğu denklem daha
doğru geliyor, yaşadığı onca bozguna
karşın. Galbraith'in saptamaları
daha gerçeksi geliyor, bütün o çiğ
gözlemlerin dişlilerin üzerinde
herhangi bir etkisi olduğuna
inanmıyor olsam da. Sakallarımı

sıvazlıyorum, bir an aklımdan aynı
tikin onda yer etmiş olabileceğini
geçirerek. Üstüste biniyor kelimeler:
Buğday, altın, ceket, mal, fiyat, kâr,
şiir, ipek, vesaire. Hepsinden gerçeği
şu vesaire ne yazık ki: Birbir kırılarak
aynı noktada birikiyor akreplerle
yelkovanlar, çarklarla kadranlar,
herbir kadrana mihlanmış ve böyle
bakınca artık hiçbir şey gösteremedikleri
apaçık belli olan işaretler: Doğudan
doğduğu Güneş'in doğru. her gün
Batı'dan battığı o kırmızı geminin. ▣
Büyük, hazin, mecnûn edici bir
aldatmaca saatler, dakikalar,
saniye ve saliseler: Herşey geçip
gittiğinde anlıyor insan geminin
bir ölüm teknesi olduğunu. Haklı ✕
olan, hakkı olan bir tek çocuklar: ♪
Oynadıkları için. Bir de nef des
fous'daki deliler: Oynaştıkları
ve oynattıkları için. İki durum
arasında dipsiz bir patetik
deniz uzayıp gidiyor yitik
ufuklara doğru: Ceket giysek
ne olur, buğday eksek ne, çil
altın ve şiir, kâr ve emek
hiçbir mezarlıkta kayıtlı değil.
Yerimden kalkıp uzun uzun
sokağı seyrediyorum: Şehrin
vandal keşmekeşi içinde

büyüyor korna seslerinin yarattığı
uğultu, pazardan dönen kadınlarla
alışverişe çıkan kadınlar çarpışıyor,
büyük bir rom şişesi açıp koyuyorum önüme.
Karşımdaki duvarda, New York'da 82'de
açılmış serginin afişinden atlar bakıyor
gökyüzüne doğru. Hemen altında küçük.
siyah-beyaz bir röprodüksiyon: Dürer'in
kasırgalı gravüründe dört atlısı –
yaklaşmakta olan mahşerin habercisi.
Dow Jones endekslerinden kopma
serseri sayılar uçuşuyor zihnimde.
üçüncü kadehten sonra. Keyifle büyük
Londra yangınına düşünüyorum. Hızlı
dansı başlıyor harfleri., Sefaletin
Felsefesi için bir prologomenanın
provasını yaparken. Biliyorum ki
bir tek evrensel doğru dile getirilmiştir.
hepsi bu: La propriété c'est le vol..
Miras hukukunun köküne dinamit
koyulmadıkça, diyorum yüksek sesle.
ikinci şişeyi getirirken mutfaktan.
palavradır bütün ekonomi politik
teorileri ve bu iş böyle sürecektir
kılıç kuşananındır mantığıyla,
ne diyordu Balzac, Louis Lambert'in
ağzından kusarak, ne diyordu,
bulanıyor midem ve atlı karınca
hızlanıyor beynimde: Müzikzak çiziyorgun ve hırçınlıyor
kulağında s'esler v karamsarmaşıklıyor toplunbargosu t'utmuş
h'erk'esin di'yorum b'en akrobatür şiirin şiirin bir irin olduğunu

söyl'erken v'akit bu mu yaşamata bu mu ölümnet ☒ i'çinde t'uzak-
ta yaşama'k mı bu çemberbat d'en'iyor ve tarihtar v'eriyo ve iskam-
biliyorum pi'yasa ☉ pi'yasak v y'ay ve ku'ru'l bir dev'am duygusu-
lu içre ve es'as b'oku g'önder p'ara için d'ışına çı'kıyor s'ay ve
akıl'lan! k'ırk b'eş çak'al alt'mış g'ezgi'n yet'miş kurt'uluyor ve
sek'sen ne ya'zar karışık ama gör'kemi büyük mü bü'yük mü resim-
siyah ■ □ be'yaz v k'ara papa'ğan mı M'ekke Homo mu d'ağlar ağ-
lar ey k'ayık v babilemem k'öksüz kuyuşuk insanki kendili geçmiş
kendinden ve mişli gelecek zamana ait bir eceldir baş'arısı v başağrı-
sı ☉ iyimserapa yetişkindarlar kılın nam'az altıncı bir vaki't iç'in
v

sabaha karşı uyanıyordum kıvrıldığım
kanapeden başım aşağı sarkmış. ağzım
zehir zemberek. dönmedolap hâlâ bir
hızlanıyor bir duracak gibi oluyor ki
güçbelâ gidip buzdolabın dan bir kutu
ananas konservesi çıkarıy•orum. İthal
malı bir ürün bu. kuzey Afrika'da.
galiba Tunus'ta hazırlanmış ve Almanya
üzerinden Maçka'daki şarküteriye
gelmiş. Bütün şehir uyuyor. Hepimiz
aslında uyumalıyız. Uzun, deliksiz,
arkası yarınsız bir uykunun içinde
pelte gibi durmalı gövdelerimiz, aç
ve susuz, cerahat içinde, kemiklerimiz
yüzlerimizi delene kadar uyumalıyız,
uyumalıyız, ta ki tinimiz son bir soluk
halinde uzaya saçılsın zerrelere
dağılarak ve erisin etlerimiz birer
tabuta dönüşmeye hazır biçimde imal
edilmiş yataklarımızda. Birinci

atlı kıpırdıyor Dürer'in gravüründe.
O tuhaf, anlaşılmaz, marazî Alman'ın
bir oyunu mu bu, ben mi kanımda firdöner
alkole yenik, gündüşü peşindeyim – soru
yarım kalıyor, konserve kutusunun kenarı
kesince sağ başparmağımı, işte doktorumu
ve avukatımı çağırmanın vakti, işte sigorta
kartlarım ve banka hesap numaram. elbet
bir gold card'ım ve master card'ım da var.
altınlarımı çıkarıp seyrediyorum her gece
halojen bir lâmbanın pürüzsüz dağılan
ışığı altında ve bir master'ın aslında ben.
diplomamın bir yerinde master of economics
yazıyor, mas'ter of fuchin' eco'no'mies gibi
birşeyler yazıyor olmalı, şimdi şiirlerimi
hisse senedine tahvile çeviriyor hızla
malî danışmanım, altilmez tutkuyla
bağlı olduğum enflasyon tırmandıkça
donum geriliyor pantolonumu kabartarak
ve bu basınç beni mutlu yaşatmaya yetiyor.
Ananas yavaş yavaş içimdeki ironiyi küçük
parçalara bölüyor. Barbarları düşünüyorum.
Arkamda öfkemden artan bir köpük. süklüm
püklüm çalışma odama dönüyorum: Önce
kitabın arasında, barometrenin her düşüşünde
olduğu gibi terkedilmiş, yapayalnızım ben.
Bir tanrım bile yok, ona kurabiye pişireyim.
Yalancı bir yalvaç tanıdım, gerçekler onu
tüketip bitirdi. Müminler bile faizle
bozdular kafayı. Bir Dante kaldı yanımda,
bir de Mayakovskiy, Araf'ta bekliyorlar.

Ne yapıp edip uyumalıyım yeniden, ne
yapıp edip uyanmamalıyım ve Edip'in
yanına gitmeliyim. Oysa tamamlayamadım
uçuş hazırlıklarını. Bir ceketle değil de ٢
bir çift kanatla değiş-tokuş etmeliyim
mısralarımı. Öyle olabilir diyor Marx.
Sesi, beklediğim sesi örtüp bekletiyor.
Duyamıyorum yazının içindeki yazımı 𐤎
söyleyecek kâhinin tok, metalik
notalarını, duyamıyorum keşiflerini
ve şomlamasını, zamandan zamana
sıçrarken tıkabasa dolu belleğimin
basamaklarında canlanıyor birbir
görüntüler: Kaleydeskop bir camdan
bakıyorum da gökyüzü açılıyor
başı ucu belirsiz bir kapı gibi ve kızgın =
bulutların ortasından çıkageliyor
kömür kafalı Deccal öğütmeğe üzere 𐤎 𐤎
demir çenesiyle herşeyi, denizde
kum ordusunda asker, Gog ve Magog'un
yirmi iki halkını toplamış ateş 𐤎
saçıyor ormanlara ve geniş ovalara,
kentleri ve köyleri süpürüyor uzun
soluğuyla, rex iniquusun boynuzlarıyla
delik deşik, ortalıkta kınıl kımıl
milyonlarca akrep ve çınlayan bir
kurbağa orkestrası, geceden artan
bir gece başlıyor ve güneş çekiliyor
iyice uzakta bir noktaya doğru.
Böyle diyor tabirler, tam da böyle
betimliyor gravürler olup biteni.

Öncesinde belirtiler apaçık sıralanmış:
Despot bir yönetim, birbirilerinin kanına
susamış topluluklar, bir hıçkırığı bahane 𐰃
edip çıkarılan savaşlar, acımasız bir
kuraklığı işleyen acımasız bir kıtlık,
ünlü insanların peşpeşe aniden ölmeleri 𐰄
diyor bir müfessir, günâhların kuyuları
doldurması diyor bir veli, gökyüzünün
usul usul aralanmaya başladığını
kanıtı göktaşları, veba, vebal, verbal 𐰅
bir uğultu içinde veba tur atıyor işte,
ermişler çıkıp tepelerin doruğunda
karşılamaya hazırlanıyor saatın gelişini,
üçüncü bir ahid yazmaya koyuluyor
hızla maskara kilise yeâkilileri ve
müneccim bozuntusu papazlar, onayını
alıp kudurmuş bir papanın – mesele
basit aslında da meseller karmakarışık,
kıyamet tablolarında sonsuz katsayısında
çoğalan örümcekler belli ki gelişen
ekonomiyi ayakta tutan ve ucuz elişiyile
durmadan üreten dokumacılar, Carus 𐰆
ve Wilson ikilisi yazıyorlar: Ortaçağda
sermaye-emek ilişkisi modern çağın yüksek
kapitalist temposunda bile rastlanmayan
düzeyde bir iç çelişki yaratmıştı, sözü
yetiyor kentten kente göçen, bir yöreden 𐰇
ötekine ordular halinde gidip hayhuy
yaranan haytaları ve haydutları o anda
açıklamaya, köylülerin dipsiz sefalet
içinde kalıp göçettikleri zengin kentlerin

kıyısında daha da sefil çemberler kurması, serflerin özgürlüklerinin karşılığında kıranlara tutsak düşüp can ödemeleri, bir anda zıplıyor imgelemim ve Bayrampaşa ile Yeni Bosna, Yakacık-Pendik sırtlarıyla Râmi arası kurulan binlerce mahalleye uzanıyorum: Çamura saplanmış evlerin, amele pazarına erkenden gidip kinle dönen sert yüzlü erkeklerin. Haydarpaşa trenini dolduran başıbağlı temizlikçi kadınların umutlarını çoktan derine gömdükleri yeni kentlerin iskeletlerinin ortasından fırlayan minarelerden gelen beş vakit isyan çağrısını duyuyorum yeniden: Bir rex justes aranmış ve aranacak her çağda ve belde, ince ve sabırlı bir vaat yazılmış her yeni duanın önyüzüne: İşte Hatay Şarkısı ve Tiburtina içinde yorulanlara kulak veriyorum: Süt ve şarap fışkıracak □ ■ kaynaklardan, kayalardan aralıksız bal damlayacak, ay güneş kadar parlayacak ve hiç gece olmayacak artık, ehlileşecek yabanın bütün hayvanları, diyor eski vaizler ve yorumluyor Norman Cohn, King's College, Dunham Üniversitesi, Newcastle upon Tyne. Geri çekiliyor kâhinin sesi, yerini el-Azhar'ın bir kürsüsünden çıkan yepyeni bir sesin yüksek oktavlı dokusu kaplıyor.

Her yeni duanın bir de arkayüzü
var oysa: İşte Messiaen'ın Quator'u
ve ham telimde adım adım yürüyen
kıyamet ezgisi: Billûr, melek, uçurum
kuşları ve öfkeli bir dans ile gökkuşağının ↗
içinden sıfırlanan zaman örneğin:
Ayetsiz aminsiz besmelesiz bir inanç
körkütük yalnız bırakıyor insanı bu
kör çölyüzünde, dinliyorum mahşeri
ve organlar buluşuyor karanlık indiğinde.
televizyonun karşısında uyuyakalıyorlar
hayat dışı ekonominin kahramanları.
sonra da alclacele boşalıyor erkeği ♪
gevşemiş rahminde dışisinin: Her an ♪
yüzlerce tohum çalışıyor karın boşluğunda,
profesyonel bir fotoğrafçının tek bir kare
için sayısız kez deklanşöre basışı gibi
peşpeşe pathyor flaşlar ve nüfus.
Çoğu kadın evinde, komşunun yardımıyla ♪
doğuruyor açlar ordusuna katılacak ♪
son üyesini ailesinin, sessizce kesiliyor
göbek kordonu ve sessizce sünnet ediliyor
yazın ilk ayında kendi yaşlılarıyla
ve ilk sürgününü veriyor Allaha emanet
bu hayatından ve ait oluyor artık
devanası sefalete. Duyuyorum bütün gece
süren sürtüşmesini organların, bütün ♪
gece dinliyorum biribiri ardına büyüyen
ceninlerin rahim suyunda kıpırdayan
sıkıntılarını, duyuyor ve dinliyorum
ağır ağır biriken ve hızla akan kanı.

Yanyana ilerliyor piyanoyla çellonun
hamleleri. Bana hızla akan kandan
ve aylar boyu ara vermeden yağan bir
yağmurdan söz et diyor içimdeki ses ❀
❀ tıp oluklardan saçaklardan çatılardan
❀ tıp gelen sesleri tek tek yanyana üstüste
❀ tıp diz ve bir sözdizimi kur onlarla ki
❀ tıp harfler heceler kelimeler cümleler
❀ tıp uçsuz bucaksız korkunçlukta anlam
❀ tıp depoları yaratsın ve yeryüzünün her
❀ tıp köşesinde ve bu karanlık ezgisinden
❀ tıp ölümün yepyeni melodiler düşsün
❀ tıp her ölümlünün ağzına yakışabilecek
❀ tıp türden sözler ilişsin notaların altına
❀ tıp çıksın üflesin İsrail tiz sesli borusunu
❀ tıp cesetler kadavralar leşler biriksın
❀ tıp deltalarda yığılarak kesif bir koku
❀ tıp yayarak ovalara yaylalara doğru
❀ tıp bir tek yüksek tepelere öfkeyle çıkan
❀ tıp ve tavanlarla yüzleşmeyi dileyen tıp ❀
yürekli birkaç ermiş ve veli kalsın tıp ❀
kendi ölümlerine kendi ellerinden tıp ❀
tarih düşürmek için çoktan hazır tıp ❀
yangınlara sele açlığa kayıtsız tıp ❀
levhalara erozyona çatlayan toprağa tıp ❀
gözlerini kırpmadan bakabilen tıp ❀
ve tutup günbatımında karanlığa tıp ❀
hâlâ tapılası bir kadınmışcasına tıp ❀
sarılan ve güneşi karşılayan tıp ❀
o seyrek zorlu başdaşlardır gene tıp ❀
çarkı gerisin geri döndürenler tıp ❀

ve kendi uykusuzluklarını bekleyeceklerdir.
Bana hızla akan kandan ve yağmurdan
söz et daha, diyor içimdeki susuz ses.
Yaraların sahipleri çoktan ölmüştür artık,
çoktan yorgun düşmüştür gökyüzünün kindar
musluğu, gene de duyuluyor inatçı yaşları
tıp, toplam bir andan kalma birikintilerin,
herşeyin çok eskiden yaşandığı bilinen. tıp.
bir daha bir daha geri döneceği söylenen
yıkım çağından bugüne yarına ertelenmiş
bir salgının, tıp, bir dizi püskürtü içinde
yüzyıldan yüzyıla sabretmiş bir yığının
çekirdeğinden bir daha bir daha gelebileceği.
Troya ya da Mikonos, Hattuşas ve Enkomi
birdenbire terkedilmiş olamaz ki, diye
yazıyor Robert Draws, Changes in warfare
and the catastrophe ca 1200 BC, Princeton
University Press, birdenbire çökmüş ve
terkedilmiş olamaz ki o saray-şehirler.
Deprem, sel, kuraklık ve açlık teorileri,
evet Atlantis'in çöküşü ve yeraltındaki
dev tabaka kırılmaları, ama akılcı
bir açıklaması olmalı Bronz Çağı'nı
kapatan o sessiz açıklamasızlığın, tıp.
Beni hızla akan yağmur değil de hızla
akan kan kurcalıyor, terkederken
içimdeki huzursuz sesi. Açıp tarıyorum
burnumun dibindeki küçük gotik
harfli folio'ları: Goliard'ların şen
ve gamlı şarkıları yankılanıyor kulağымda,
o avâre şakrak papaz yamakları, o tiz

dertlerini ve coşkularını pes vurgularla geniş bir koroya değıştiren münafık abdal şairler, hem soylulara hem köylülere yumuşak bir kinle bakan hal ve gidiş sıfır okul çocukları, ki diyor güvenilir bir filolog, önce gramer, retorik ve diyalektik ağırlıklı trivium eğitiminden, sonra da aritmetik, geometri, gökbilimi ve musikîden kurulu quadrivium'dan geçmişlerdi aslında— aslında: Yani saçları kazınıp sayısız işkenceyle kökleri kurutulmazdan önce Salzburg konsilince, onca ince iş kağıda düşülebildiği halde: Şaraba ve kumara tutkulu övgüler, kadınlara sımsıcak ve kalkmış dikilmiş bir ilgi, kiliseye ve cennete ağız dolusu küfür ve kinaye, Saint-Marc yerine Saint-Mark'a dua ettikleri için meselâ: İşte onbirinci şarkıdan uçarı satırlar, Carmina Burana: Yeryüzündeki en güçlü kraldır para, tıp, cimrilerin tanrısıdır, tıp, © fakirler susar konuştuğunda para, tıp, o açar savaşları, isterse o getirir, tıp, barışı da. Haftalık bir dergiye göre, altın piyasasında genel beklenti dövizde yaşanabilecek yükselişe bağlı olarak altında da çıkış olabileceği yönünde. General Motors yöneticisi Louis Hughes, "Herşey o kadar hızlı değişiyor ki" diyor: "Üretim bandında pek çok iş ardarda ortadan kalkabilir,

yer değiştirebilir". Gelecek yüzyılda yıldızı parlayacak dünya kentlerini sıralıyor Business Week: Miami, Hindistan'ın Silicon Valley'si olarak bilinen Bangalore, apartheid sonrasının simgesi Cape Town, Rusya'dan Nizhni Novgorod ki kendi borsasını kurmuş bile, Tienşin, Kudüs ve Sao Paulo geliyor sonra. Elektronik, petrol ve tekstil endüstrisi, High-Tech şirketler tanımlıyor ticaret ve finans kalelerini. Aklım iki kutbun ortasında cıva gibi dolaşıyor: Tutankamon'un altınlarıyla gömüldüğü piramidinin yükselişine eşlik eden onbinlerce ceset ile bütün ortaçağı kateden kıyımların derkenarında fırındaki ateşi sndrmemek, imbiklerdeki fokurtuları kesintiye uğratmamak için kapanan simyacıları bir uçta tutuyor beynimi kateden şeritler de, öteki uçta yakın mercek atlayasıya geriliyor: 1918'den bu yana gazete koleksiyonlarını tarıyorum ve para piyasalarındaki şiddetli trafiği boşyere ölçmeye çalışıyorum, milyonlarca isimsiz ölünün üstüne kapanırken savaşın sayfaları. Sterling ve doların öncülüğünde çalkalanıyor Avrupa'dan Japonya'ya gerilen bütün kentler. Sovyetlerde, Almanya ve İtalya topraklarında can ekişiliyor, gitgide kabaaran enflasyon karşısında. Lenin 1921'de el koyuyor işe. Mussolini 23'den sonra. Almanya'da onbinlerce matbaa

işçisi yetmiyor gereken kağıt parayı
gereken hızla üretmeye. 1919'da bir
dolar 40 mark, 22'de 7000 sınırını
aşıyor, 1923'ün ocak ayında bir dolar
18 bin mark, temmuzda 350 bine fırlıyor, kasım
ay sonunda 1 dolar 4200 milyar mark
ediyor. Kan ve yağmur öylesine hızlanıyor
ki asıl savaşın şimdi başlayacağını herkes
anlıyor. Gazete koleksiyonlarını tarıyorum
ve 29 Ekim'inde patlayan Crash'a gelene
dek altın ve para endekslerini belirleyen
onca ciddi zirveyi buruk bir gülümsemeyle
atlıyorum. Önce Stalin geçiyor tahta,
sonra Roosevelt ve Hitler, üç elikanlı
maskaranın öğüteceği birer buğday tanesi
gibi diziliyor peşpeşe insanlar ve kişisel
felâketleri. Ve savaş bitiyor, tıp, ABD'nin
stoklarında 22 milyar dolar birikiyor,
damlaya damlaya oluyor kan gölü, damla
damla doluyor kasalar, çelik, tıpatıp.
O gün bugün tarıyorum koleksiyonları da
cinayet haberlerinin, inşaat ihalelerinin,
küçük ilanların arasından geçiyor kuru
bakışım: Son yılların nüshalarına doğru
yaklaşırken, dikiliyor ekonomi sayfalarında
imzaladığım bordro makbuzları ve
ödediğim irili ufaklı taksitler. İkramiyeli
ikramiyesiz onca hesap cüzdanından
karınca duası stilistiğinde kayıtlar
başdöndürücü bir hızla ilerliyor, tıp,
faizlerle çiftleşiyor kredi borçları ve vadeli

vadesiz, ölçülü ölçüsüz hüsrânlar birikiyor.
Çeviriyorum sayfaları, parmaklarımı ısıtıp
geniş hareketlerle, uzun uzadıya hiçbirinde
durmaksızın: Siyaset kulisleri boğuk, spor
eklerinde kısır transfer tartışmaları, kültür
sayfalarında mat ama haris başlıkların,
resimallerinin arasından çıkıp gelen
yüzümü görmek bile istemiyorum, tıp,
bugünkü gazeteye bakıyorum neden sonra:
Sözü bile edilmiyor kendime açtığım kan
davasının. Tarih de yok gerçekte bugünün
gazetesinde, kim bilebilir ki yarına mı aittir
bu nüsha yoksa daha sonra gelecek bir günü,
mevsimi, çağı mı gösteriyor bu zamansızlık?
Öyle demiyor muydu Nietzsche, tarih bitti
ve bugünden tezi yok çıkmayacak hiçbir günlük
gazete – ya doğru hatırlıyorum ya da hepten
uyduruyorum bu sözü, biliyorum herşey
için geçerlidir bu: Ya doğru hatırlamalıyız
olup bitenleri ya da sınırsız bir kurmaca
içinde bırakalım yüzünler madem ki
kimse farkında değil: Ne ajanslar, ne
istihbarat servisleri, ne dostum düşmanım,
yeni açılmış şu dosyanın. Haklılar da,
öte yandan: Yargıç, hâkim, sanık benim
burada çünkü: Cellât benim, kesilmeye
aday bu baş benim omuzlarımmın üstünde
kıvrıyor nicedir. Topladığım onca
yalancı şahit, dava seyrederken herşeyi
seyredecek – çünkü her zaman herşeyi
seyretmiş birkaç suskun insanı delip

geçecek cümleler kuracak ancak herbiri.
Hepimiz birer süzgeçiz dünden yarına
doğru şimdiden delik deşik, kalanların
geçenleri arasına hatırlatması ne kadar
hazin ve acımasız. Düşünüyorum da her
çevirdiğim sayfanın içinde, bütün bu
manşetlerin ve röportajların, yorumların
ve haberlerin altında kimsenin yazmaya
ve okumaya yanaşmadığı sayısız düş kırıklığı.
keder ve paylaşılmamış yalnızlık tortulaşıyor.
tıp, iri puntolarla. Mürekkepten siyah
olmuş ellerimi yıkıyor, parmaklarımı tek
tek ovuyorum ve çıkıyorum sokağa, neredeyse
gizlenerek arıyorum kaybolmuş bir adresi.
Çok erken çıkmıştım doğduğum evden,
yıllar geçti aradan ve yolu unuttum,
biliyorum. Biliyorum: Gelip geçenlerden
saklamaya çalıştığımı acemi yüzüm değil.
birkaç bin yıllık bakışım. Oradaki kaskatı
kesilmiş soru işaretini, patlamaya hazır
korkunç kahkahanın izdüşümünü,
gözbebeklerimden hiçbir şeyin söküp
atamayacağı panik dilini, ne yapsam
dinlendiremediğim koyu hiddeti
bölüşmek istemiyorum kimseyle, kendimle
bile. Seziyorum ki takınayı başardığım
utku maskesi altında paramparçadır:
Beni terketmemiş yenilgi tadını onca
fırsat varken ben de terketmedim –
budur
elbette içimden boşalan zıpkın,

budur
matların ortasında ikiz güneş
sessizliğin ortasında manâ
kılıcın ucundan kan kılan beni.
Nasıl yanyana kıvranırsa
iki çingiraklı yılan
öyle bölünüyor
ve bölüyor dilimdeki
benzersiz kıvam
dışında buram buram
kokuşan dev çöplüğü: Kent,
cennet, kozmos düşü
çözülüyor ağır ağır ve kimse
çözemiyor gizli izini gizin.
Herşey gelmiş ve burada
noktalanmış sanki:
Tek
bir adım
daha
yok
atılacak, diyerek
yansıtıyor kekeme bir ayna,
tıp,
görünmez bir içeriğin telâşını.
Bakıyorum dışarıda dönen sayfalara:
Terkedilmiş saraylarda çiftleşiyor
kaybolmuş insanlar
ve kimsenin tanımadığı
bir kan grubunda toplanıyor
sessiz çoğalışları.
Haykırıyor işte bir çocuk

eli hayalarında, ılık mı
kahkaha mı anlaşılmıyor.
Bir kadın geçiyor, herkes
bir an durup bakıyor
anlamadan: Ece mi.
yosma mı. Bakıyorum:
Ardı arkası kesilmeyen
ayak seslerini duyunca,
tek bir kişi tek bir organ
olmuş kalabalık: Yürüyorlar
tandan dolungeceye kadar
azalmıyor bu nabzın gelgiti.
Yüzler yüzlerin içinden geçiyor
müthiş bir kayıtsızlıkla da
gövdeler belli ki tetikte
duruyor: Arsız bir direnişle
et eti kışkırtmayı sürdürüyor.
Nedir
kendi üzerinde bunca sahipsiz,
ötekine bunca hoyrat
Hayat: Bir cinnet yekûnu ki  
cennet ile cehennemin
arasına gerilmiş
katedilmez
daracık mesafede
kivrak
sonsuzla kadar gevşemekte
kararlı bir vida
gibi dönüyor
k r yuvasında?
Bakıyorum:

Kilidi kırılmış kapılardan
ve tuz buz olmuş camlardan
ıssız sandığım yıkık binalara,
kurtlar kaynıyor etlerin üzerinde
kıvıl kıvıl,
terkedilmiş örümcek ağları
karışmış biribirine: Dayanılmaz
kokular ve dayanılmaz korkular
içinde biribirine geçiyor insanlar.
Yüzler yarayla kaplı, omuzlar,
baldırlar, ayaklar cılk,
sayısız siyah böceğin ve cardonun
ortasında inliyor herkes
bir ağızdan ve uluyor biri
bastırarak bir an öteki sesleri.
Merdivenler çöktü çökecek,
putreller erimiş, büyük
komünikasyon kablolarını
kemiriyor çocuklar
dişleri kan içinde,
tıp,
kristal avizeler sinsî
birer tehdit gibi salınıyor
tavanlarda, gitgide
ağırlaşarak asılı cesetlerle.
Kimsenin aklından çıkmıyor
gerçekte
herkesin gömdüğü
gördüğü kem gerçek:
Bir tahterevallinin
iki ucunda

iniyor, çıkıyor: Som kıyamet.
Bakıyorum: Kireç çukurlarında
üstüste yığılmış çocuk ölüleri,
minarelerden atlıyor
umutsuz müminler.
kilitlenmiş kadınlarla
maytap erkekler firdönüyor
burada. Bakıyorum: Biberonlar
kan dolu, kıl kundaklar
anlamsız bir çileye ayarlı,
kezzap ve kükürt arasında
döneniyor biriki siluet iskelet.
Ve bir tek şey çoğalıyor,
herşey azalırken.
Bir
tek
şey
çoğalıyor: Korku çöküyor ٧^
ağır ağır dibe doğru da,
yılğının sonsuz gövdesi
büyüyor: Gece gibi.
Sıçrıyor birden: Sıçrıyorum
ayarlayıp gözümün dibindeki
ayarı esrik mecnûn merceği:
Okuduğum kayıtlar ve istatistikler
ve onların arasına karışan dipsiz
aymazlıktaki yorumlar kanıtıyor ki
görmüyor kimse gözünün önünü
ve adım adım eşiğe inmiş
salgının cüssesini.
Kaldırıp kafamı bakıyorum ufuklara

dört bir yana doğru: Ne kadar yorgunum,
tanrım, tarihin tekrarlara dayalı
tarihinden ne kadar yılgınım bütün
bu boşyere boşyereliklerden: Kafam
içinde yığılan ötekilerle tıkabasa dolu,
yüzyılın son temalarıyla uykuda hem
uyanık, kavga ediyorum ara vermeden,
kendimle ve kendimdekilerle. Soruyorum:
Bir tek gece mi aittir bana artık?
Büyük dişleri ve dişlileriyle olsa olsa
kavuruyor saatları Gün-Saat: Ars,
vakit ve çağ arası paramparça bir sözcük.
Fra Tommaso'nun sesi tırmalıyor
kulaklarımı : Yapmayın, diyor,
ne istiyorsunuz benden ? Ben öldüm,
diyor bağırarak, şimdi sıçacağıın
buraya. Sahne birden kararıyor.
Yepyeni, erden, kemirgen olmayan bir
tarihin kaydını tutamamanın
sıkıntısı pelerin gibi düşüyor üzerime
ve kapatıyoruz signori diyor Florian'ın
garsonu, yağmur altında Basilica'ya
yürütüyorum. Mutlak bir sessizlik içinde
atlar. Beyaz olanı uzak bir vadiye
sürüklüyor üstündeki yaralı athıy.
Ateş kızılı olan ağır ağır doruğuna
çıkartıyor bir dağın, üstündeki ölmüş
athıy. Yeşili yapayalnız, gölün dibine
bakıyor, eğilmiş. Siyah olan çoktan
gitmiş olmalı, kimsenin onu bulamayacağı
bir beldeye. Simsiyah gökyüzünden

ayırabilsem gövdesini, bir ateş çiçeği
gibi açılacak önümde mahşerin etekleri
ve toplanacak herkes ve herşey bir araya
bir anlığına–

Hermes ile Firavun

Agamemnon ile Argo'nun tayfaları.

Krezüs ile Julius Sezar,

Tabula Smaragdima'ya inananlar

ile İsa'nın kanına ekmek bananlar.

Cagliostro ve Marco Polo.

Herman Cortes'in kuduz köpekleri

ve Azteklerin bir anda sönen güneşi

Eldorado ile The Gold Rush arası

krallar ile kölelerin yanyana

iskeletler dansını başlattıkları

oynak bir pist hazırlıyor yukarıda

bulutlar: Ve define arayıcısı

korsanlar çıkageliyor okyanusların

dibinden, kalpazanlık tarihinin

en büyük ustaları geliyor kelleleri

koltuklarının altında hırsızlar,

dilenciler, kinikler, bankerler

ve şövalyeler ve papazlar ve halifeler

ve tacirler ve tefeciler ve köylüler

ve emekçiler ve tembeller ve çulsuzlar

ve çingeneler ve Yahudiler ve Slavlar

ve yerliler ve yabancılar ve tıp diye

bir damla düşüyor gökyüzünden

kararmış yüzüme, tıp, bir başkası,

düşüyor ve kayıyor yanağımdan ağzıma

doğru tuzlu, sıcak bir sıvı, tıp, tıp,

damla üstüne damla
hızlanıyor gök
akı ve bir yıldırım
yarıyor bulutları:
Sim
siyah
bir
atın
üzerinde
simsiyah bir atlı
tıpkı meleğin içinde şahlanmış bir başka melek
tıpkı, tıp, bir ateş fırlıdağı, tıp
tıpkı kan içinde kalan yüzüm kıpkırmızı o an
ve hoşanıyor birden
gökyüzü ve kalıyor öylece,
sonra,
bomboş.